

Noorse leesteksten niveau 2

deel 4

eddy waumans

Inleiding

In Niveau 2 worden alle woorden die niet in Alf Sommerfelt & Ingvald Marms Norwegian. A book of Self-instruction in the Norwegian Bokmål, (Teach Yourself Books, de editie van 1967) voorkomen "letterlijk" vertaald: "dyrehagen" wordt dus "de dierentuin" en "sa" "zei". Woorden die er in het Noors en het Nederlands (ongeveer) hetzelfde uitzien en dezelfde betekenis hebben worden niet vertaald. Grammaticale informatie wordt niet gegeven.

In Stein Rivertons Dødens finger (ook bekend onder de titel Gjennem de tre Værelser) uit 1907 speelt Absjørn Krag, detective in het toenmalige Kristiania, nu Oslo, de hoofdrol. Misschien is het nuttig om hier ook te vermelden dat er een hedendaagse auteur met de naam Asbjørn Krag is!

Even vlug nog twee opmerkingen:

- "Dødens finger" speelt zich af in de jaren 20 van de vorige eeuw: nauwelijks auto's, geen gsm's en zeker geen gearanceerde forensische opsporingstechnieken.
- De klassieke Noorse teksten zijn aangepast om ze vlotter leesbaar te maken. Die "aanpassing" heeft vooral betrekking op de spelling die van haar opvallendste Deense kenmerken ontdaan is. Dat betekent niet dat de tekst op-en-top modern Noors geworden is; zeker qua woordenschat en gedeeltelijk ook qua spelling is klinkt hij soms nog wat ouderwets..

I. Legen

Asbjørn Krag satt ved **kaminen**¹ i **leiligheten**² sin. Han leste et brev han hadde **mottatt** fra en av sine klienter.

Plutselig ringte det på døren. Detektiven åpnet døren.

Krag kjente igjen mannen som sto der og ba ham komme inn. "**Lukk** døren, gamle venn" sa han, "det er kaldt ute." Mannen lukket døren.

Krag smilte og sa: "Takk for at du besøker meg. Det er lenge siden vi har sett hverandre." Han **tilbød** ham plassen sin og satte seg ned **overfor** ham: "Vær så god, ta en havannasigar."

Gjesten smilte fornøyd, tok sigaren og **tente** den. "Du kjente meg igjen straks. Det hadde jeg ikke ventet."

"Skulle jeg ikke kjenne igjen min gamle studiekamerat Karl Rasch," svarte Krag, "det er **riktignok** mange år siden vi sist var sammen, men jeg husker alle ansiktene. Du er blitt lege, ikke sant?"

"Ja, jeg er blitt lege. Jeg har min praksis nede i Smålene."

"Og nå håper du at jeg kan hjelpe deg?"

"Ja," svarte doktoren, "for å være helt ærlig: du må hjelpe meg. Det gjelder ikke meg personlig, men en av mine pasienter, en gammel herre. Han skal gifte seg."

"Farlig **sykdom**," sa Krag spøkende.

"Saken er alvorlig. Jeg har tenkt på den i mange **søvnløse** netter, og jeg har ikke kunnet finne en **løsning**."

"Hva sier politiet?"

"Politiet må ikke **blandes inn**."

"Aha." Krag var interessert. "Jeg tar saken." sa han, "men nå må du fortelle meg alt fra først til sist."

¹ de haard; ² flat
ontvangen

sluit

bood ... aan
tegenover

stak ... aan

weliswaar

ziekte

slapeloze
oplossing

erbij betrokken worden

Doktoren så på sitt ur. "Du må reise med meg," sa han "**Nattoget** går om en time, men vi kan snakke litt om saken nå."

"Kommer jeg til å trenge **våpen**?"

Doktoren **nølte** med å svare på spørsmålet.

"Jeg tar med revolveren min," sa Krag, "og nå er det din tur til å fortelle hele historien."

Doktoren begynte: "Du kjenner **herregården** Kvamberg? Jeg ser du **nikker**. Da vet du at Kvamberg er en av de største gårdene i landet. For fem år siden kjøpte en rik svenskamerikaner gården. Hans navn er John Åkerholm. I begynnelsen holdt han store selskaper og fikk mange venner, men i de siste par år har det ikke vært holdt en eneste fest på Kvamberg. Nå spiller han kort i byens klubb og forteller han historier. Han er god til å fortelle historier – han har da også levd et liv på prærien og i **gullgruvedistrikten**. Han har mange ganger i sitt liv sett døden i øynene. Derfor er han også litt av en hypokonder. Han **sender bud etter** meg **i tide og utide**¹. Det har hendt at jeg har **overnattet**² på gården. Da får jeg et rom som ligger langt borte fra hans eget soverom. Da jeg hørte at han på det strengste hadde forbudt **å nærme seg** sine rom om natten, begynte jeg å finne det hele **nokså** merkelig. Jeg tenkte først at..."

"Du sa 'rom'" sa Asbjørn Krag. "**Er det snakk om flere rom?**"

"For å komme inn på soveværelset må man gå gjennom to værelser og tre dører. Om dagen er det ikke forbudt **å oppholde seg** i de to forværelsene, men så snart klokken har slått tolv og den gamle har gått til sengs, må ingen **sneke** seg **inn på** rommene. Han låser dem selv, og han har den eneste nøkkelen."

"I hvilken etasje ligger rommene?"

"Annen. Og det er umulig å komme seg inn gjennom det eneste vinduet i soverommet hans: det er barrikadert med **piggtråd**."

de nachttrein

een wapen

aarzelde

het landgoed
knikt

goudmijn

laat ... halen

¹ te pas en te onpas

² overnacht

in de nabijheid komen van
tamelijk

is er sprake van

zich bevinden

binnensluipen

de eerste

prikkeldraad

"Kanskje gjemmer han pengene sine i soverommet? Er han rik?"

"**Styrtrik**, men alle pengene hans står i norske og svenske banker."

Krag satt ved kaminen og tenkte.

"Og nå begynner denne merkelige historien" fortsatte doktoren.

"Og det merkelige" sa Krag, "begynner vel med gamle Åkerholms **bryllupsplaner**?"

"Ganske riktig. Jeg vil foreløpig ikke si noen om bruden. Men jeg liker henne ikke. Hun er ikke lenger helt ung, en **tiltrekkende** kvinne, enke. Folk **kaller** henne **for**¹ "Silke²piken" på grunn av hennes dyre klær. Hun har reist mye i utlandet, men da hennes mann, **grosserer** Helm, døde, viste det seg at han hadde brukt opp alle pengene. Hun har siden hatt det nokså vanskelig, og gamle Åkerholm på Kvamberg er **søkkrik**."

Asbjørn Krag nikket. "Et **fornuftsekteskap**."

"Nettopp. Åkerholm er også intelligent nok til å **innrømme**¹ at **kjærlighet**², **iallfall**³ fra hennes side, ikke spiller noen rolle. For tre uker siden fortalte han meg at bryllupet skulle **finne sted** om to måneder. Et par dagen etterpå, sent om ettermiddagen, ble jeg hentet til Kvamberg. Åkerholm var plutselig blitt syk, og denne gangen var han virkelig syk. Jeg forsikrer deg, kjære Krag, at jeg aldri har sett et menneske forandre seg så plutselig og så forferdelig mye. Den **kjekke**, gamle Åkerholm med de rolige, modige øyne, var blitt en skjelvende, svak **olding**. Da jeg kom, lå han på en sofa i en av salongene. Håret hans var blitt hvitt, og han **stirret**¹ **håpløst**² mot meg. Jeg **undersøkte**³ ham nøy. Han var meget nervøs og **oppphisset**⁴. Han måtte ha **opplevd**¹ noe **forferdelig**² **ubehagelig**³.

Jeg ga ham en **beroligende** medisin, og han kom **noenlunde** til seg selv igjen. Jeg spurte ham hva som hadde skjedd og han svarte: 'Ingenting'. Jeg sendte ham til sengs og han **stavret**¹ langsomt og **vaklende**² gjennom de tre dørene og de to værelsene inn til sitt

schatrijk

trouwplannen

aantrekkelijke

¹ noemen; ² zijde

groothandelaar

stinkend rijk

verstandshuwelijk

¹ toegeven; ² liefde; ³ in elk

geval

plaatsvinden

kwieke

grijsaard

¹ staarde; ² wanhopig; ³ onderzocht; ⁴ opgewonden

¹ beleefd; ² verschrikkelijk

³ onaangenaams

kalmerend

enigszins

¹ strompelde; ² wankelend

eget soveværelse. Jeg ville følge ham, men han snudde seg og så **avvisende** på meg. Jeg trakk meg tilbake.

Så gikk noen dager, og den gamle mannen ble roligere. Han var stillere enn før. Han hadde noe **tankefullt** og alvorlig over seg. Jeg besøkte ham ofte, og han likte godt at jeg var lenge hos ham."

"Hadde han **oppgitt** sine planer om å gifte seg?" spurte detektiven.

"Nei, han ble mer og mer **oppsatt** på at bryllupet skulle finne sted...

Da jeg for noen dager siden satt og snakket med ham, skjedde det noe merkelig. Jeg satt i en lenestol og **nippet** til et glass likør. Åkerholm gikk fram og tilbake på gulvet. Plutselig **stanset** han og stirret stumt og engstelig inn i salongens store **speil**. Han grep en tung **fruktskål**¹ og kastet den inn i speilet. Speilet ble **knust**² i mange biter. Jeg reiste meg og ropte: 'Men i herrens navn, mann, hva er det du gjør!' Han la hendene på **skuldrene** mine og hvisket: 'Bare gå, doktor, jeg må være alene.' Og jeg gikk."

Asbjørn Krag nikket **ettertenksomt**. "Kunne du selv se inn i speilet?" spurte han.

"Nei," svarte legen, "men det var et stort **gammeldags** speil."

"Tror du bitene finnes ennå?"

"Det tror jeg, de ligger vel på en eller annen **søppeldynge**."

"Har du snakket med den gamle etterpå?"

"Ja, flere ganger. Men han **nekter** å snakke om speilet.

afwijzend

peinzend

opgegeven

erop gebrand

nipte

stopte

spiegel

¹ fruitschaal; ² verbrijzeld

in hemelsnaam
schouders

nadenkend

ouderwetse

afvalhoop

weigerde

Og så ble jeg i går ettermiddag igjen kalt til Kvamberg. Der fant jeg den gamle i enda dårligere form enn første gang. Han hadde kommet **vettskremt** tilbake fra en **spasertur** i parken. Jeg hørte ham flere ganger hviske: 'Er han en **djevel** eller et menneske?' I dag besøkte jeg den gamle igjen: han var bedre, men **fremdeles** deprimert. Jeg spurte ham hva hadde skjedd på spaserten hans, men fikk bare det **sedvanlige** svaret: 'Ingenting'... Jeg syntes det var bedre å komme hit og be deg om å gripe inn. Var det galt av meg?"

Asbjørn Krag så på sitt ur og reiste seg. "Nei," svarte han, "det var riktig at du kom hit."

"Men Åkerholm vet ikke noe om dette."

"Det forstår seg. Men nå må vi **avsted**. Toget går om noen minutter."

Legen spurte usikkert: "Tror du det er noe alvorlig **på ferde**¹? En **forbrytelse**², kanskje?"

"Det tviler jeg ikke på. Det er bare en ting du har **unnlatt** å fortelle meg. Hvem var det som sendte etter deg?"

"Det var **pleisesønnen**, Åkerholms **fostersønn**."

"En fostersønn? Jeg tenkte nok at den gamle ikke var alene. Ham må jeg høre noe mer om. Du kan fortelle meg litt om fostersønnen **underveis**."

Et øyeblikk senere kjørte de to herrene mot Østbanestasjonen.

Det var en kald vinterkveld og det snødde **tett**.

dodelijk geschrokken
wandeling
duivel
nog altijd
gewone

weg

¹ aan de gang; ² misdrijf

nagelaten

pleegzoon

onderweg

stevig

II. Mannen i mørket

Asbjørn Krag og doktoren hadde fått en kupé alene på toget.

"Det gleder meg," sa legen, "at jeg har fått deg med nedover. Det var pent av deg; du har vel mye å gjøre."

"Ja," svarte Krag, "men denne saken interesserer meg mer og mer. Jaså, en fostersønn?"

"Ja, en mann på mellom 25 og 30 år."

"Vet du noe om ham?"

"Ikke mye. Han er **skipsmekler**¹ i byen og **har ord for**² å være en god **forretningsmann**³."

"Nasjonalitet?"

"Svenskamerikaner, som fosterfaren. Han ble adoptert av Åkerholm da han var 17-18 år gammel."

"Vet du hvorfor?"

"Visstnok fordi han var sønn av en av Åkerholms gamle venner, som døde i Amerika. Åkerholm er nemlig ikke bare en hissig mann, men også et godt menneske."

"Hva synes fostersønnen om disse merkelige historiene?"

"Han forstår det ikke, sier han".

"Det er tydelig nok at gamle Åkerholm har opplevd noe som gjorde ham vettskremt. Han må ha sett noe."

"Han har blitt en meget gammel mann på noen få uker," **mumlet**¹ legen, "jeg er **overbevisst**² om at det er fare på ferde."

"Det **ligger nær** å tenke at en eller annen har interesse av at den gamle mannen dør. Hvem kan det være? Fostersønnen?"

Doktoren så på Krag.

¹ scheepsmakelaar; ² heeft de naam; ³ zakenman

¹ mompelde; ² overtuigd

ligt voor de hand

"Jeg har tenkt det samme," svarte han, "men måtte skyve det bort. Jeg **aner ikke** hva Åkerholm kan ha opplevd, men han har opplevd det på Kvamberg eller i gårdenes **umiddelbare nærhet**¹. Og i begge **tilfellene**² var fostersønnen ikke der. Han var på sitt kontor i byen."

"Allikevel må vi ikke slippe denne mannen," sa Krag, "fostersønnen er den eneste som kan ha fordel av Åkerholms død. Det er han som skal **arve** etter den gamle. Han har visstnok **motarbeidet** farens planer om å gifte seg."

"Det har han. Men gamle Åkerholm er styrrik, og har **gjort ham oppmerksom**¹ på at hans **fremtid**² økonomisk sett er **sikret**."

Da Asbjørn Krag og doktoren gikk av toget, så de straks Åkerholms slede. Det var en klar og kald vinternatt. Kulden bet i ansiktene deres.

Etter en halv time kunne de se gården. Den lå inne i en vakker **hage**. Sleden stanset foran huset. Doktoren reiste seg. "Se der," ropte han og **peket** innover i hagen. Inne i hagen **blafret**¹ noen **fakler**², og i det røde lyset løp skygger av mennesker.

Doktoren **bøyde**¹ seg over mot **kusken**² og spurte: "Hva skal dette bety?"

"Det er Åkerholm," svarte kusken, "han **river ned hagepaviljongen**."

"La oss gå dit," sa Krag. De gikk mot lysene så fort de kunne i den dype snø.

Da de kom frem, holdt Asbjørn Krag doktoren tilbake et minutt eller to. De sto i mørket mellom parkens trær og så på et merkelig skuespill.

En fem-seks mann var i ferd med å **rive ned** den gamle hagepaviljongen i lyset av noen fakler, som sto i snøen i en sirkel omkring dem. En herre med hvitt **skjegg** gikk opphisset fram og tilbake og ga instrukser. Mennene lo og **jobbet** og moret seg. De trodde kanskje at han var

heb geen idee

¹ onmiddellijke omgeving

² gevallen

erven

tegengewerkt

¹ erop gewezen; ² toekomst
verzekerd

tuin

wees

¹ flakkerden; ² fakkels

¹ boog; ² de koetsier

breekt ... af

het tuinhuis

baard

werkten

gal.	gek
Nå pekte doktoren på den eldre mannen og hvisket: "Åkerholm".	
I det samme oppdaget Krag en skikkelse som han ikke hadde sett før. Han forstod straks at det måtte være fostersønnen, som sto der ganske rolig og virket uinteressert. Plutselig hendte noe som fikk detektiven til å skjelve.	gedaante leek
Fostersønnen hadde fått øye på doktoren, som var så opptatt ¹ av Åkerholm, at han ikke la merke til ² noe annet. Asbjørn Krag så hvordan den unge manns ansikt forandret seg, hvordan han sendte legen noen granskende ¹ og hatefulle ² blikk. Da fikk fostersønnen øye på legen. De håndhilst .	in de gaten gekregen ¹ in beslag genomen door ² zag
"Velkommen tilbake, doktor," sa han, "jeg hører De har vært i hovedstaden. Denne herren er vel spesialisten, formoder jeg? "	¹ onderzoekende; ² hatelijk schudden elkaar de hand
"Doktor Krag, Bengt Åkerholm," sa legen. "Hva i all verden foregår her?" la han til .	neem ik aan
"Noen har skutt på far," svarte fostersønnen.	voegde ... eraan toe
"Skutt på ham?"	
"Ja, det sier han i all fall. "	in elk geval
I det samme kom Åkerholm nærmere.	op dat ogenblik
"Det var et under at han ikke traff meg!" ropte han nervøst, "Jeg så ham helt tydelig; han kom ut av paviljongen, og da jeg kom nærmere, skjøt han på meg med en pistol."	wonder
"Hvorfor ville du angripe ham?" spurte Krag.	
Den gamle kastet et hurtig blikk på detektiven og svarte: "Jeg så straks at han ville drepe meg. Jeg har sett drapsmenn før."	moordenaars
Krag nikket og sa: "Men han traff Dem altså ikke."	
"Da han hadde skutt, sprang han inn i paviljongen."	liep

"Og De?"

"Jeg løp opp til gården etter hjelp. Den første jeg **støtte på** var min sønn Bengt. Han løp straks ned til paviljongen.

"Så det gjorde han," sa detektiven, "men da var fuglen flyyet?"

"Nei," svarte Åkerholm nervøst, "for i snøen fantes ingen spor som førte bort fra paviljongen."

"Men i paviljongen finnes jo heller ingen morder, far," sa Bengt, "Jeg tror du har **tatt feil**, far."

"Jeg har ikke tatt feil," sa den gamle. Han snudde seg og gikk **taust** oppover mot gården. Doktoren fulgte ham. Således kom Asbjørn Krag og fostersønnen Bengt til å gå sammen.

"Hva er deres mening om dette?" spurte detektiven.

Bengt svarte **unnvikende**: "Stakkars far."

"De tror det hele er **innbilning**?"

"Ja, synes De ikke det er **rimelig**?"

"Nei, absolutt ikke. Det skjer **underlige** ting her."

Fostersønnen stanset **forbauset**. "Har De allerede kommet til den konklusjonen? Jeg kjenner min fosterfar bedre enn De gjør. De har **knapt** sett ham. Og jeg er overbevisst om at det hele er innbilning."

"Virkelig? Også i kveld, da fosterfaren din kom frem til gården og sa at noen hadde skutt på ham?"

"Ja."

"Var han opphisset da han sa det?"

"Meget opphisset."

"Men da synes jeg at De oppførte Dem **besynderlig** da De **hals over hode**¹ løp til paviljongen **istedenfor**² å

tegenkwam

vergist

zwijgend

ontwijkend

inbeelding

waarschijnlijk

raadselachtige

verbaasd

nauwelijks

eigenaardig

¹ hals over kop; ² in plaats van

berolige den gamle. Når de allikevel trodde alt var innbilning, mener jeg."

"Jeg vet hva jeg gjorde," svarte fostersønnen.

"Det tror jeg også. Og De kom vel først til paviljongen?"

"Ja, men jeg fant ikke en levende **sjel** der."

"Og de la vel straks merke til at ingen spor i snøen førte ut fra paviljongen?"

"Det så jeg **øyeblikkelig**."

"Og de har gjort din fosterfar oppmerksom på det?"

"Ja."

"Da stanset Asbjørn Krag, la hånden halvt **spøkefullt** på Bengts skulder og sa: "Innrøm det straks, kjære venn, det fantes fotspor som førte ut av paviljongen."

Bengt **rygget** forbauset et skritt **tilbake**¹ og **bannet**².

"Hvilke spor mener De?

Krag svarte ganske rolig: "Deres, kjære venn, deres egne spor."

"Mine spor?"

Krag svarte ikke straks. Han så lenge på Bengt. Det var tydelig at den unge mannen hadde fått et sjokk.

Plutselig begynte Krag å le hjertelig.

"Det er helt **opplagt** at sporene Deres førte ut av paviljongen. De hadde jo nettopp vært der inne. Hvordan kunne De ellers vite at det ikke fantes en levende sjel i paviljongen?"

Nå lo Bengt også, men det var ikke noen glede i

kalmeren

ziel

dadelijk

gekscherend

¹ ging ... achteruit; ² vloekte

vanzelfsprekend

latteren.

.....

Da de fire mennene noen minutter senere var i gamle Åkerholms stue, konstaterte Krag at fostersønnen Bengt **virket meget usympatisk**¹. Men Krag likte Åkerholm, og han **syntes synd på**² den eldre mannen, som så trett ut og var **taus**³ og **innesluttet**⁴.

"Far," sa Bengt, "gjør som meg og **legg deg med det samme.**" Noen minutter senere forlot han rommet og smelte døren så hardt etter seg at veggene **dirret**. Snart sa også Åkerholm god natt. Da han hadde gått, så doktoren: "Nå går han til sine tre rommene, dit, hvor ingen må følge ham. Hva tror du?"

Detektiven svarte: "Jeg tror det er fare på ferde. Jeg har kommet til et merkelig sted blant merkelige mennesker."

Gjesterommene¹ var i **tredje**² etasje. Doktoren kastet seg straks på sengen, men Asbjørn Krag var nå blitt mer våken enn **noensinne**.

"Du er vel meget godt kjent på gården," sa han, "kan vi se Åkerholms rom fra dette rommet?

Doktoren sto opp og gikk til vinduet.

"Se der," svarte han og pekte, "De tre rommene i annen etasje."

Det brant lys i det siste rommet. Da ble det mørkt der inne.

"Nå går den gamle til sengs," sa Krag og fortsatte: "Det er noe du må gjøre før du legger deg. Du må gå ned og hente hunden."

Nede i gården løp en sort skygge frem og tilbake i mørket.

"Hvorfor?"

"Det er **nødvendig**."

de lach

¹ een erg antipathieke indruk maakte; ² had medelijden met ³ zwijgzaam; ⁴ gesloten

ga onmiddellijk naar bed
trilden

¹ de logeerkamers; ² tweede
ooit

noodzakelijk

Legen gikk og kom tilbake med hunden som **logret** vennlig. Den kjente doktoren.

Krag ventet ennå en halv time. Da var alle lys i huset slukket. Detektiven **puttet** en revolver i lommen og **listet seg ut** i mørket. Han var rask og rutinert som en **innbruddstylv** og var snart ute. Det var blitt kaldt, stille og kaldt, kulden bet i ørene.

Asbjørn Krag **snek seg** forsiktig langs husveggen til han kom under de tre rommene. Han ventet i flere minutter, men hørte ingenting. Han så et **nedløpsrør**, **fikk tak i det¹** og begynte å klatre **oppover²**. Da hørte han plutselig et **skrik**. Kom det fra langt borte? Krag **klamret seg fast til¹** røret og **lyttet²**. Så kom skriket igjen, og **det gikk opp for** detektiven at det kom fra Åkerholms rom. Han lyttet igjen og hørte: "Ta den ... djevel.."

Krag kom seg ned **på bakken** igjen. Han skyndet seg tilbake til rommet sitt, men da han kom inn i huset igjen, hørte han at det sto noen i trappen.

Et menneske som måtte ha sett hans silhuett mot den hvite snø...

kwispelstaartte

stak

sloop naar buiten
inbreker

sloop

regenpijp

¹ greep ze vast; ² omhoog
schreeuw

¹ klampte zich vast aan; ² luis-
terde
realiseerde zich

op de begane grond

III. Skuddene

Asbjørn Krag gikk et **skritt¹** tilbake. Mørket **omga²** ham. Det gikk to minutter. Ingenting skjedde.

Så hørte han plutselig en **hånlig¹** liten **latter²**. "Hva gjør De ute så sent på natten?" sa Bengt.

Asbjørn Krag så hvem det var og **gjenvant balansen**.

¹ stap; ² omgaf

¹ minachtend; ² gelach

herwon zijn kalmte

"Det kan De vel selv tenke Dem" svarte han.

Krag så Bengt tydelig nå og **la merke til** at han **fremdeles¹** bar **ytterfrakken²**. Han hadde en rifle med seg. Det var klart at han ikke hadde vært i seng.

"På **jakt** så sent?" spurte Krag.

Bent svarte ikke. Han sto der i døren og så hånlig på Krag. "Det var jeg som spurte" sa han. "Hva gjør De ute så sent, doktor? Det er vel ikke paviljongen som interesserer Dem?"

"Jo, nettopp," løy Asbjørn Krag, "Jeg tror virkelig at noen har forsøkt å drepe Åkerholm der."

"De oppfører Dem som en **innbruddstylv**, herr doktor!"

"Eller som en detektiv" svarte Krag og lo høyt.

Bengt **knep¹** **munnen²** sammen og så på riflen.

"Når man en mørk natt som denne ser en mann **oppføre seg¹** som Dem, kan man **umulig²** tro noe annet enn at man har med en innbruddstylv å gjøre. Jeg kunne lett ha skutt Dem, herr doktor. Vil De nå slippe hunden ut igjen? God natt."

Bengt kastet riflen over skulderen og gikk mot skogen.

Asbjørn Krag gikk tilbake til sitt rom.

Doktoren ventet på ham.

"Jeg hørte stemmer, hvem snakket du med?"

"Med Bengt," svarte Krag.

"Gikk han ut?"

Krag **nikket¹** og **pekte²** mot skogen.

"Har du oppdaget noe?"

"Ja"

¹ nog steeds; ² zijn overjas

jacht

inbreker

¹ kneep; ² zijn mond

¹ zich gedraagt; ² onmogelijk

¹ knikte; ² wees

"Noe viktig ?"	belangrijk
"Ja."	
"Var det riktig av meg å hente deg hit?"	
"Jeg er deg takknemlig for det."	dankbaar
"Den gamle hallusinerer altså ikke?"	
"Absolutt ikke."	
Krag var ganske rolig. Ingen kunne se på ham at han hadde stått overfor en mann med en rifle. Han sto med hendene på ryggen og varmet seg ved kaminen .	tegenover de haard
"Det planlegges ¹ en stor forbrytelse ² , og gud ³ vet om den ikke allerede er begått ⁴ ."	¹ wordt beraamd; ² misdaad ³ God; ⁴ begaan
Doktoren stirret på detektiven.	staarde
"Hvem er da forbryteren ?"	de crimineel
"Det vet jeg ikke ennå, men det får jeg vite snart. Foreløpig ¹ kan vi bare ta det med ro ² . Slipp hunden ut igjen, doktor. Og se litt på hendene mine."	¹ voorlopig; ² ons niet opwinden
Detektiven viste sine to hender. De var blodige .	bloedig
***	
Da doktoren våknet ved nitiden neste morgen, kom Asbjørn Krag nettopp tilbake fra en tur. Detektiven spøkte og lo og var i et strålende humør.	rond negen uur
"Fot et herlig vintervær!" ropte han, "og for et vakkert landskap!"	
"Du er i godt humør i dag?" sa doktoren. "Er alt i orden?"	
"Alt er i orden. Gamle Åkerholm er mye bedre etter det som skjedde i går. Vil du vite hvorfor jeg er i så godt humør? Jeg har oppdaget hemmeligheten med de tre rommene!"	het geheim
"Det er ikke mulig! Når har du oppdaget det?"	

"I natt, etter at du hadde **sovnet**."

ingedommeld was

"Skjedde det noe mer i natt?"

"Nei, men jeg satt i stolen og tenkte over saken. Og plutselig sto det klart for meg."

"Hva er hemmeligheten?"

"Jeg kan ennå ikke si noe om. "

"Og forbrytelsen?"

"Den planlegges. Men den har ikke noen forbindelse med de tre rommene. La oss gå og spise **frokost**."

Detektiven og doktoren spiste frokost sammen med gamle Åkerholm og hans fostersønn. Krag var **fortsatt i** godt humør og Åkerholm moret seg over hans plutselige innfall. Selv Bengt lo av og til.

Dagen gikk uten at noe skjedde. Sent på ettermiddagen kom en mann med en **kasse** til Asbjørn Krag. Detektiven sa at det var bøker: "Jeg må ha mine bøker med meg, selv når jeg er ute og reiser."

Doktoren var **forbauset**. Han visste at Asbjørg Krag ikke leste annet enn **rettsdokumenter**. Derfor fulgte han detektiven opp på rommet hans.

Da han kom inn på Krags rom hadde detektiven allerede åpnet kassen.

"**Steng** døren etter deg!" ropte han til doktoren.

"Hva **i all verden**¹ er det du **driver med**²?" spurte doktoren interessert.

"Jeg ordner bøkene mine." svarte Krag.

Legen kom nærmere. Kassen **inneholdt** bare glass. Krag tok **glassbitene** opp ett etter ett.

"Ser du ikke hva det er?" spurte Krag. Han tok en ny glassbit opp av kassen og undersøkte den meget nøye. "Det er alle bitene av speilet som Åkerholm slo i

ontbijt

nog steeds

kist

verbaasd
gerechtelijke documenten

sluit

¹ in hemelsnaam; ² ben je mee bezig

bevatte
glasscherven

stykker."

"Hvordan har du **fått tak i** dem?"

"Noe av det første jeg undersøkte i dag morges var selvfølgelig om alle speilbitene **fremdeles** fantes. En **stallgutt**¹ hadde **tatt vare på**² dem. Jeg fikk en **bekjent**³ av meg til å kjøpe bitene og sende dem til meg i denne kassen. Jeg kunne jo ikke selv be om å få bitene. Det ville ha vakt **altfor**¹ mye **oppmerksamhet**²."

Detektiven telte bitene. "Jeg skal nok få speilet i orden igjen." Ha sto og så på bitene. "Et merkelig speil," **mumlet** han, "et merkelig speil..."

....

Etter kaffen snakket Krag med Bengt om damen gamle Åkerholm ville gifte seg med. Bengt fortalte det samme som doktoren.

"Hun er ennå **nokså** ung og pen?" spurte Krag.

"Ja."

Krag så nøyne på fostersønnen og fortsatte i en litt spøkende tone: "Var det ikke bedre at De giftet Dem med henne?"

Bengt **reiste seg**, men Krag holdt ham tilbake. "Jeg synes nemlig at gamle Åkerholm er for gammel til å gifte seg på nytt."

"Det synes jeg også," svarte Bengt.

"De har vel snakket med ham om det?"

Bengt ventet litt før han svarte.

"Jeg har snakket med ham om det, men det var en **vennlig** samtale."

te pakken gekregen

nog steeds

¹ staljongen; ² bewaard

³ kennis

¹ te; ² aandacht

mompelde

redelijk

stond op

vriendelijk

"Men De ville miste en del av **arven** hvis..."

Da reiste Bengt seg igjen og gikk med et **ansiktsuttrykk**¹ som sa: "For en **bøffel**²!"

Da lo doktoren høyt av en av gamle Åkerholms historier. "Jeg lyver ikke," sa han, "Jeg siktet mot hans venstre kneet og traff ham fra flere hundre fots avstand!"

Asbjørn Krag spurte rolig: "Var det med revolver?"

Gamle Åkerholm sa på ham og brøt ut i latter: "Nei, hør på ham! For en **tulling**¹! Det var **selvsagt**² med en **børse**¹! Har De **noensinne**² sett en revolver?"

"Jeg er vant til å skyte med revolver." svarte Krag.

"Det tror jeg når jeg ser det." lo Åkerholm.

"Vil herrene vente et øyeblikk?" ba Krag, og **forlot** rommet.

Han kom straks tilbake med en **eske** i hånden. Han åpnet boksen og tok ut to revolvere. Åkerholm holdt dem forsiktig i hånden og **betraktet** dem nøyne og interessert.

"La oss se et skudd!" ropte han og ga den ene revolveren til detektiven.

Krag **festet**¹ et papir på en stor **planke**² som stod ved veggen. Han åpnet døren, gikk inn i rommet ved siden av, siktet og skjøt. Han traff papiret.

Åkerholm reiste seg **begeistret**. "Det var et godt skudd!" ropte han, "Men nå vil jeg forsøke!"

Han hadde fått den gamle friske fargen i kinnene igjen. Han stilte seg på samme sted som Krag og skjøt. Også han traff papiret.

"Vent mine herrer!" sa han, "nå skal de få se meg skyte med min egen pistol, med min gamle pistol!"

Doktoren forstod **med ett** at Krag hadde planlagt det

de erfenis

¹ gezichtsuitdrukking;

² pummel

¹ dwaas; ² natuurlijk

¹ jachtgeweer; ² ooit

verliet

doos

bekeek

¹ bevestigde; ² plank

enthousiast

dadelijk

hele. Han fikk en **ekkel¹** følelse² av at noe ville skje... | ¹ akelig; ² gevoel

IV. Hemmeligheten i boka

Alle ventet i spenning. Endelig kom Åkerholm tilbake. Han viste frem et svært **dobbeltløpet** pistol og siktet lekende på alle **etter tur**.

"Den er ladet," ropte han og lo, "**pass dere!**"

Han festet et nytt papir på planken som stod ved veggen, gikk inn i rommet ved siden av, siktet, skjøt og traff papiret.

Krag satt helt rolig i stolen, men ba om å få se pistolen. Han **veide** den i hånden, så alvorlig på Åkerholm og sa: "Så dette er altså pistolen."

Åkerholm stirret forbauset på ham og **stammet**: "Hva ... hva ... mener De?"

"Hva jeg mente?" svarte Krag, "ikke noe særlig. De skyter godt."

Gamle Åkerholm svarte ikke. Han så **undersøkende** på Krag i nesten et halvt minutt, og da han endelig satte seg ned igjen, hadde ansiktet hans fått et overrasket uttrykk.

Vinduene ble nå åpnet for å få ut **kruttrøyken**. Noen **tjenestefolk** hadde hørt skuddene og var nå i rommet. De trodde at en ulykke hadde skjedd. "Så dere den fremmede?" spurte en av dem, "Han satt ganske rolig og røyket en cigar mens kulene fløy omkring ham!"

"Og så lo han av oss da vi kom løpende" sa en annen. "Vet dere hvem som skjøt?" spurte en tredje. "Det må ha vært gamle Åkerholm, eller kanskje det var Bengt."

Da gikk Bengt og snakket med dem. Tjenestefolket forlot rommet igjen, men da de gikk var alle enige om at

gespannen
met dubbele loop
om beurt

let op

woog

stamelde

onderzoekend

de kruitdamp
leden van het dienstpersoneel

det begynte å bli **uhyggelig** på den gamle gården...

griezelig

Imidlertid¹ føreslo² Krag å gå inn i et annet rom, men Bengt var imot det: "Hvorfor skal vi flytte? Er det ikke hyggelig her? Og far liker litt kruttlukt. Den minner ham om gamle dager."

¹ ondertussen; ² stelde ... voor
geur

Åkerholm var enig med Bent. "Jeg synes det er hyggelig her." sa han.

Doktoren så hele tiden på detektiven. Krags øyne var halvt **lukket**. Han så trett ut, men doktoren forstod at han hørte alt som ble sagt.

gesloten

Bengt så på Krag og spurte: "Er De trett? Burde De heller ikke gå og legge Dem?"

"Nei takk," svarte Krag, "Det går **straks** over."

dadelijk

"Det kommer av at De ikke bruker natten til å sove." sa Bengt sarkastisk.

"De har kanskje rett."

Doktoren stilte seg selv mange spørsmål. Hva var Krags plan? Hvorfor ble Åkerholm så redd da detektiven sa noe om pistolen? Hvorfor ville Bengt forlate dette rommet? Doktoren tenkte og tenkte, men jo mer han tenkte, jo mer ble det å tenke på.

Asbjørn Krag, som ikke hadde sagt et ord på mer enn ti minutter, så plutselig på gamle Åkerholm og spurte: "Er De sikker at du så en mann ved hagepaviljongen som siktet på Dem i går kveld?"

"Helt sikker!" svarte den gamle mannen.

Krag ventet noen sekunder før han spurte: "Hvordan var han kledd?"

Åkerholm **nølte** litt før han sa: "Det husker jeg ikke. For **øvrig¹** er de meg **ubehagelig²** å snakke om disse ting, og det er vel heller ikke **nødvendig**."

aarzelde

¹ trouwens; ² onaangenaam
noodzakelijk

"Nei," svarte Krag, "dessuten vet jeg nå mer enn nok."

Åkerholm satt ved sitt **skrivebord**. Bengt hadde gått

bureau

inn i siderommet. Plutselig gjorde den gamle mannen en **uventet¹** **bevegelse²**. Han begravde ansiktet i hendene, men reiste hodet fort opp for å **skjule** sin **uro**. Doktoren skyndte seg bort til Åkerholm, men et blikk fra Asbjørn Krag **stanset** ham.

Åkerholm **krøllet** et papir **sammen** til en ball og begynte å **bla** i en bok. Doktoren kunne ikke se ansiktet hans, men det var tydelig at den gamle mannen skalv.

Krag så gjennom sine halvlukkede øyne at Åkerholm bladde frem og tilbake i boka. Endelig så det ut til at han hadde funnet hva han lette etter. Han leste mumlende **en enkel¹** setning. Så **smalt** han **igjen²** boka, kastet den fra seg på skrivebordet, reiste seg og gikk ut av rommet, blek av redsel.

Doktoren fulgte ham, men så ikke at Asbjørn Krag tok boka som ennå lå på skrivebordet.

Doktoren kom tilbake noen minutter senere. Da snakket Asbjørn Krag og Bengt rolig sammen.

Krag sa smilende til doktoren: "Fulgte du ham gjennom de tre rommene?"

"Nei," svarte doktoren, "han smelte døren i ansiktet på meg."

Detektiven lo høyt. "Deres far ble trett," sa han til Bengt. "Jeg ser De har kledd Dem om. Skal De ut?"

"Jeg skal i klubben," svarte Bengt.

"Jeg skulle ønske jeg kunne gå med Dem."

"Vær så god, det kan De. Og doktoren?"

"Nei," svarte Krag fort, "doktoren vil heller bli her i natt."

"Ja, jeg vil helst bli her" sa doktoren selv, en **smule forlegen**.

Noen minutter senere forlot Bengt og Krag **bygningen**. Sleden sto foran huset.

¹ onverwachte; ² beweging verbergen
nervositeit hield ... tegen

verkreukelde bladeren

¹ één enkele; ² klapte ... dicht

een ietsje verlegen

het gebouw

...

I klubben traff Krag noen av byens **fremste** personer. **Ordføreren**¹ var en **tykk**² mann som drakk mye. **Politimesteren** sa "merkelig" hele tiden. En advokat holdt lange taler.

Bengt gikk rundt i rommet og snakket med alle. "En utmerket mann" sa ordføreren, "en flink fyr, en **dyktig** mann." "En merkelig mann," sa politimesteren. "Men **forholdet** mellom ham og gamle Åkerholm er ikke det beste nå," sa advokaten, "Bengt liker ikke at Åkerholm skal gifte seg med 'Silkepiken'"

"Merkelig" sa politimesteren, og drakk.

Da Bengt kom nærmere reiste advokaten seg og holdt en tale for ham: "Byens unge håp..."

Akkurat da ble døren åpnet, og inn kom en høy, ung mann. Han var blek og edru. Alle så på ham, og **det gikk opp for** Krag at noe hadde skjedd. Ha så på den unge mannen og skalv.

"Mine herrer," sa mannen, "Jeg har noe trist å fortelle Dem. Gamle Åkerholm er død. Man har funnet liket hans i parken.

Stillheten som fulgte ble avbrutt av et glass som falt i **gulvet**. Det var Bengts glass. Krag så på ham. Bengt så meget blek ut.

meest vooraanstaande

¹ de burgemeester; ² dikke
de politiecommandant

bekwaam

de relatie

realiseerde zich

de vloer

V. Den døde

Asbjørn Krag og Bengt Åkerholm sa ikke mye på veien tilbake til gården, men Bengt kom med noen ord Krag **la seg merke til**: "Er **liket**² funnet i parken? Det var da merkelig."

Sleden stoppet ved **hovedinngangen**. Doktoren kom ut. Han var blek og kunne neppe snakke. I nærheten sto noen kvinner med hendene for ansiktet.

"Hvor er liket?" spurte Bengt.

"I stua." svarte en av kvinnene.

Bengt gikk foran, Krag og doktoren fulgte ham. **Underveis** traff de flere gråtende kvinner. En av dem sa: "Det må ha vært en ulykke."

Krag så **forbauset** på doktoren, som sukket: "Han har skutt seg selv. Skutt seg i hjertet."

De gikk inn i stua. Liket lå på et bord. Det var **dekket** av et hvitt laken.

Bengt ville dra bort lakenet, men Krag stanset ham og sa: "Kan De **tåle** å se et lik?"

Bengt **målte**¹ ham med øynene og sa: "**Spøker**² de eller hva?"

"Jeg spøker ikke," svarte Krag "men det blir legens sak å **undersøke** liket."

"Skutt seg selv!" ropte Bengt, "det er ikke mulig. Jeg trodde det var **slag**."

"Det trodde jeg også" sa Asbjørn Krag og dro bort lakenet fra **kroppen**, men ikke fra hodet.

Gamle Åkerholm lå på ryggen. I høyre hånd holdt han pistolen som han tidligere på dagen hadde skutt med. På den dødes klær kunne man tydelig se **kulehullet**.

"Like i hjertet," hvisket doktoren, "han visste hvor han skulle skyte, den gamle."

¹ opmerkte; ² het lijk

de hoofdingang

onderweg

verbaasd

bedekt

het aan

¹ nam op; ² maakt ... een grap

onderzoeken

een beroerte

het lichaam

het kogelgat

Bengt var taus i flere minutter. Da sa han plutselig, idet han bøyde seg over den døde: "Stakkars far, jeg håper du har funnet fred nå..."	zweeg
Nettopp da tok Krag lakenet bort fra den dødes ansikt. Bengt tok et skritt tilbake og holdt hendene foran ansiktet.	stap
Åkerholms gamle ansikt var fortrukket ¹ av redsel ² . Hva hadde han sett rett før han døde?	¹ vertrokken; ² angst
Asbjørn Krag lot lakenet falle igjen. Han åpnet den dødes høyre hånd og undersøkte pistolen. Det var den samme pistolen som gamle Åkerholm hadde brukt tidligere om kvelden.	
"Ingen må røre noe!" sa Krag strengt.	
Bengt likte ikke måten Krag sa det på, men brummet allikevel til de som var der: "Gjør som han sier." Da vendte han seg til Krag og sa: "Gjør alt som er nødvendig i denne saken."	bromde noodzakelijk
Krag nikket . "Jeg trenger en rask hest og en god slede," sa han, "Jeg må sende et par telegrammer."	knikte wees
Han pekte på døren. "Disse folk har ikke noe å gjøre her. Men jeg vil snakke med mannen som hørte skuddet og mannen som fant liket. "	wees
En stor man, som het Andersen, kom inn i stuen. "Jeg fant liket" sa han alvorlig.	
"Og jeg hørte skuddene" sa en annen, en gutt, som også kom inn i stuen.	
"Skuddene!" ropte Bengt og Krag samtidig. De var forbauset. "Var det virkelig to skudd?"	
"Ja," svarte doktoren, som hadde gjenvunnet sin sinnsro , "man har hørt to skudd."	herwonnen kalmte
"Godt," sa Krag, " Lukk døren."	sluit
Krag snakket med gutten først. "Det var altså du som	dus

hørte to skudd?" spurte han.

"Det var meg."

"Hvor **befant** du deg da?"

"Jeg hadde nettopp låst **stalldøren**."

bevond

de staldeur

"Hva var klokken?"

"Den hadde nettopp slått elleve. Jeg husker det godt fordi jeg telte **slagene**."

de slagen

"Var du alene?"

"Ja."

"Er du sikker på at du var alene?"

"Det er jeg sikker på. Det var klart **måneskinn**, og hvis det hadde vært noen der, så hadde jeg nok sett ham."

maneschijn

"Du hørte altså skuddene. Hvilken **retning** kom de fra?"

richting

"Jeg forstod **med en gang** at skuddet kom fra parken. Jeg ble redd og ropte på Andersen. Så hørte jeg det andre skuddet."

dadelijk

"Hvor lang tid var det mellom de to skuddene?"

"Bare noen få sekunder. Kanskje et halvt minutt."

"Var det noen forskjell mellom skuddene?"

Gutten **tenkte seg om** et øyeblikk.

"Jeg er ikke absolutt sikker, men nå når De spør om det: det siste skuddet kom liksom lenger borte fra."

Doktoren spurte: "To skudd? På liket finnes ikke merker etter mer enn et skudd."

Bengt, som stod ved vinduet og så på måneskinnet, snudde seg plutselig og sa: "Det hender ofte at selvmordere **avfyrer**¹ et **prøveskudd**² for å samle **mot**³ før de skyter seg selv."

"Ja, det har man flere eksempler på" mumlet Krag.

"Og dessuten er det mulig at stakkars far først forsøkte å ta sitt eget liv med et skudd mot hodet, men **bommet**. Kanskje han skalv på hendene."

Han tok pistolen som lå på bordet. "Han har **i allfall** avfyrt begge **løp**."

"Det har jeg allerede sett," sa Krag. "Han snudde seg mot gutten: "Hva gjorde du etterpå?"

"Andersen kom løpende ned til meg. Jeg fortalte ham om skuddene, og så gikk vi begge to inn i parken. Men Andersen varslet først noen andre."

Detektiven snudde seg mot Andresen og spurte: "Fant dere straks liket?"

"Nei," svarte Andresen, "ikke straks. Vi lette i over ti minutter. Da så jeg noe mørkt ved et av trærne. Det var den gamle herren. Han var død. 'Han har nok drept seg selv,' tenkte jeg straks, for jeg så pistolen som han hadde i hånden. Jeg ropte på gutten og vi bar liket inn i huset. Det er alt jeg vet."

Asbjørn Krag stod en stund og tenkte. Så spurte han: "Har noen av dere sett Åkerholm etter at vi dro til byen?"

dacht na

¹ afvuurt; ² een proefschat

³ moed

miste

in elk geval
lopen

waarschuwd

"Jeg gikk rett opp på rommet mitt," sa doktoren, "Jeg har ikke sett ham. Jeg trodde at han hadde gått til sengs."

"Mariane har sett ham," sa Andresen.

"Hvem er Mariane?"

"Stuepiken."

"Henne må jeg snakke med!"

Mariane kom inn i stuen. Krag så at hun hadde grått.

"De var den siste som så Åkerholm **i live**," sa detektiven, "Sa han noe til Dem?"

"Han spurte om herrene var dratt til byen. Jeg svarte at de hadde nettopp kjørt **avsted** med Blakken. Så begynte han å lete."

"Lete?"

"Ja, etter en bok."

"Asbjørn Krag og doktoren **vekslet blikk**.

"Fant han boken?" spurte Krag.

"Nei, og han ble meget sint. 'Den lå her for en stund siden,' sa han. 'Huset er **forhekset**!' Han lette i over et kvarter, men fant ikke boken."

"Hva er det De sier?" ropte Bengt "Fant han ikke boken?" Men han **behersket** seg selv og sa: "Nei, det kan jo også være det samme. Jeg tenkte på noe annet."

"Asbjørn Krag så undersøkende på Bengt, som unngikk blikket hans.

Mariane fortsatte: "Derimot fant han..."

Hun begynte å skjelve.

"Hva var det han fant?"

Mariane pekte på pistolen.

het kamermeisje

in leven

weg

wisselden een blik

behekst

beheerste

"Pistolen altså. Ja, ligger den her ennå" sa han og **puttet** den in **frakkelommen**. Så gikk han."

"Ned i parken?"

Mariane begynte å bli **usikker**. "Nei, han gikk den **motsatte**¹ veien, gjennom den lille **alleen**²."

"Synes du ikke det er **påfallende** at han gikk ut så sent?"

"Nei, det synes jeg ikke."

"Hvorfor ikke?"

Det gikk nesten et minutt før hun svarte.

Så sa hun **sakte**: "Fordi han gikk gjennom den lille alleen."

Bengt **blandet** seg igjen inn i samtaLEN: "Hvorfor **stiller** De alle disse spørsmålENE? De virker **opprivende** på meg!"

Krag svarte ikke, men fortsatte å spørre ut Mariane: "Hvor fører alleen hen?"

"Den fører til ... til Hjelms."

"Ah, nå forstår jeg – til 'Silkepiken'. Til Åkerholms **forlovede**."

"Ja," svarte Mariane, "fru Hjelm bor sammen med sin mor **like i nærheten**."

stak
zak van zijn jas

onzeker
¹ tegenovergestelde; ² laan

opvallend

zachtjes

mengde
stelt
pijnlijk

verloofde

dicht in de buurt

"Det er utmerket. Takk. Jeg trenger Dem ikke lenger."

Mariane, Andersen og gutten gikk. I døren kastet de et siste blikk på liket under det hvite lakenet på bordet.

Da de vår gått sa Asbjørn Krag til Bengt: "Jeg tar Åkerholms nøkler. Jeg trenger dem. Jeg må gå gjennom de tre rommene."

"Det er ikke pent mot den døde," sa Bengt.

"Jeg må." svarte Krag. Han var litt blek, men viste ingen tegn til **usikkerhet**. Han tok nøklene.

Bengt så ut av vinduet. "Se! Der borte!" hvisket han plutselig **hest**.

De to andre kom nærmere vinduet. Lyset brant i gamle Åkerholms rom.

"Det virker som om han **fortsatt** er der." mumlet doktoren.

"La oss gå og se hva som skjer der!" utbrøt Krag, "Vi har ikke et minutt å miste!"

De andre fulgte **tett** etter ham.

De **stanset**¹ foran den dødes **leilighet**² og Krag begynte å prøve nøklene. Ingen sa et ord.

Det var helt stille, men plutselig så Krag på Bengt og sa: "Jeg går ut fra at vi kommer..."

Nettopp da ga låsen etter. Krag hadde funnet den rette nøkkelen.

onzekerheid

hees

nog altijd

dicht

¹ stoften; ² flat

VI. Det tredje rommet

I det første og det andre rommet fant de bare en **mengde våpen** som hang på veggene.

"Det er flere som har vært i disse rommene," sa Bengt, "Gamlingen hadde lenge en **dovstum tjener** somsov i det først rommet om natten."

Asbjørn Krag, som var **i ferd med** å åpne den tredje døren, så opp og sa: "Hva er det De sier, en dovstum tjener? Det var da merkelig."

"Den gamle kjente ham fra Amerika. Han var visst indianer og meget glad i sin **arbeidsgiver**. Han er død nå."

Krag åpnet døren. De kom inn i et stort rom. I et hjørne stod Åkerholms seng, som han alltid **redde** selv.

På veggene, som **for øvrig** var nesten helt dekket av **veggtepper**, hang bilder og malerier. På gulvet lå et tykt og bløtt **teppe**.

De tre herrene stod en stund og så på stolene, bordet, maleriene og vinduene. Doktoren var den første som sa noe: "Det ser ut som et helt vanlig rom."

"Jeg er ikke forbauset," sa Bengt, "Alt dette **hemmelighetskremmeri** med de tre rommene var bare et av gamlingens **særtrekk**. Han hadde ingenting å **skjule**"

Doktoren så spørrende på Asbjørn Krag: "Bør vi ikke undersøke rommet nærmere?"

"Det er ganske unødvendig." svarte Krag.

"Det er vel best å slukke lyset her og gå til sengs" sa Bengt, "Det har vært en **forferdelig** dag."

Uten å bry seg om hva Bengt sa begynte Asbjørn Krag å føle på veggteppene. **Alt i ett** mumlet han: "Jeg visste det! Jeg visste det!"

massa wapens

doofstomme bediende

bezig met

werkgever

opmaakte

voor de rest
wandtapijten
tapijt

geheimdoenerij
eigenaardigheden
verbergen

verschrikkelijke

zonder
de hele tijd

Da viste det seg at han hadde hørt Bengts ord om å slokke lampene og gå, for han sa: "Nei, vi blir her i noen minutter til. Dette her er et merkverdig rom. Åkerholm må hå vært en klok og **omsorgsfull** mann."

"Men hva er da **hemmeligheten**? spurte Bengt og doktoren **på en gang**.

"Det skal De nok få vite senere, men nå må De assistere meg i et lite eksperiment."

"Et eksperiment?"

"Ikke spør," avbrøt Krag, "Bare gjør som jeg sier. **Kjære**¹ doktor, kan du si disse få ord: 'Ta den, **djevel**²!'"

"Ta den, djevel," gjentok doktoren **forbløffet**.

Bengt var blitt blek, og så på detektiven med **hatefulle**¹ øyne. Krag **lot som om**² han ikke så det.

"**Høyere**," sa han, "mye høyere. Forestill deg at en mann er i ferd med å drepe en annen. Idet han er i ferd med å **knuse** den andres hode, roper han: 'Ta den, djevel!'"

Doktoren gjentok ordene høyere, og detektiven var tilfreds.

"Vent her i to minutter før du roper ordene en gang til," sa han, og forlot rommet.

Doktoren forstod ikke et **mukk** av det hele. Han kunne ikke unngå en følelse av **ubezag**¹ da det **gikk opp for**² ham at han stod ved siden av Bengt i det **mystiske** rommet.

Krag gikk samme vei som han natten **i forveien** hadde gått. Han stanset under de tre rommene og lyttet intenst.

Han hørte ordene tydelig, men det **virket** som om de kom fra et sted langt mot nord. Krag gikk straks tilbake igjen. Doktoren og Bengt ventet på ham i

bleek

voorzichtig

het geheim tegelijk

¹ beste

² duivel

verbaasd

¹ haatdragende; ² deed alsof

luider

verbrijzelen

snars

¹ onbehagen

² realiseerde mysterieuze

er voor

leek

Åkerholms rom.

"Er vi nå ferdige med 'eksperimentet'?" spurte Bengt.

"Jeg er tilfreds med undersøkelsen av rommet. La oss gå ned i parken."

"I parken, hva skal vi der?"

"Undersøke stedet hvor liket ble funnet."

"Er det nødvendig?"

"Absolutt. Alt må undersøkes nøy."

Krag låste dørene igjen. Han var den siste som forlot rommene. Han puttet nøklene i lommen og sa, **uten å ta hensyn til**¹ Bengts argumenter: "**Få fatt i**² mannen som fant liket og i noen andre. **Lykter**³ må vi også ha."

Doktoren skjønte at Krag var på sporet av noe, men hadde ingen **anelse** om hva det var.

Mennene kom og hadde lykter med seg. Krag gikk opp på sitt rom et øyeblikk, og kom tilbake med sin politilykt. Bengt ble enda mer forbauset da han så denne lykten.

"Revolver og politilykt," sa han og lo kort og bittert, "nå **mangler**¹ bare **politiskilt**²!"

Ved porten sto en slede. Krag ga **kusken** et stykke papir og sa: "Få det sendt som **iltelegram**."

Krag, doktoren, Bengt og de andre gikk inn i parken. Det var så kaldt at snøen **knirket**¹. Lyktene **skapte**² en **uvirkelig**¹ og **spøkelsesaktig**² stemning.

"Her er det!" sa mannen som hadde funnet liket. Han **lyste** med lykten mot et tre. Krag bad de andre vente på veien. Selv undersøkte han treet. Han fant tydelige spor som viste at en mann hadde ligget der.

"Han lå med ansiktet ned i snøen," sa han.

¹ rekening te houden met
² haal; ³ lantaarns

vermoeden

¹ ontbreekt; ² een politiebadge

de koetsier
spoedtelegram

¹ knarste; ² creëerden
¹ onwerkelijke; ² spookachtige

lichtte

Mannen som hadde funnet liket nikket **bekreftende**. | bevestigend

"Jeg ser noe blod, men ikke mye. Han må ha dødd **momentant**. Når fant De ham?"

ogenblikkelig

"Omtrent ti over elleve. Det var full måne..."

schrok

Krag **kvakk til**. Han hadde sett noe i snøen.

laarzen van hertenleer

"Gikk ikke Åkerholm med **hjorteskinnsstøvler**?"

ruggelings

"Jo."

natuurlijk
verhinderen

"Så er det hans spor jeg ser der. De begynner ved veien. Han må ha gått til side, plutselig og... nå ser jeg det: han gikk **baklengs** mot treet!"

het feit

"Det er ikke merkelig," sa Bengt, "Han var **selvfølgelig** redd for at noen skulle følge etter ham og **hindre** ham i å skyte seg selv."

wroette

"Jeg har heller ikke sagt at det var merkelig," svarte Krag, "Jeg bare konstaterer **faktum**."

Han **rotet** rundt i snøen enda en gang. Så slokket han lykten og sa at han var ferdig.

De gikk tilbake til gården. Krag ba om å få vite hvor den lille alleen var. Bengt viste ham veien.

weduwe

"Denne alleen fører altså til "Silkepikens" hus?" spurte Krag.

wandelde

"Ja, den fører til **enkefru** Hjelms villa." svarte Bengt.

"Godt. Klokken halv elleve **spaserte** Åkerholm i alleen. Klokken ti over elleve ble hans lik funnet i

parken. Kan en mann på førti minutter komme herfra til Hjelms villa, deretter tilbake igjen og inn til parken, hvor han fant sin død?"

Bengt tenkte seg om. "Det er mulig," sa han, men da må han iallfall ha gått meget fort."

"Det får vi undersøke i morgen. Nå er klokken allerede halv fire, og månen forsvinner bak en **sky**. Om noen minutter vil mørket gjøre det umulig å arbeide videre. Det er vel best å gå til sengs."

Krag hilste kort men vennlig på Bengt og gikk opp trappen sammen med doktoren.

I gjesterommene var det varmt. Krag var **taus**. Doktoren satt en stund med hendene foran ansiktet. Så så han på Krag og sa: "Du påstod i går at du kjente hemmeligheten av de tre rommene. Men det var jo ingen hemmelighet."

Krag lo høyt. "Rommene har en hemmelighet," sa han, "Det **gjettet** jeg straks da du fortalte om Åkerholm i Kristiania. Jeg ble enda sikrere da jeg fikk høre om den døvstumme tjeneren. Og nå er jeg helt sikker."

"Men du hørte ikke noe om den døvstumme tjeneren!" innvendte doktoren.

"Jo," svarte Krag, "Jeg hørte at han var døvstum. Det var nok for meg."

Det ble en liten pause i samtalens. Så hvisket doktoren usikkert: "Tror du det er noe mystisk ved Åkerholms selvmord?"

Krag lo igjen.

"Selvmord? Det var ikke selvmord. Åkerholm ble drept."

"Drept?"

"Ja, skutt gjennom hjertet."

Doktoren reiste seg forskrekket opp.

wolk

zwijgzaam

vermoedde

"Og det sier du så rolig," ropte han, "men hvem er da morderen?"

"Det vet jeg ikke. Jeg vet **ikke en gang** hvordan han ser ut. Den eneste som kunne ha fortalt meg det, gamlingen selv, ville ikke da jeg spurte ham i går."

"Hva mener du?"

"Jeg mener mannen, som Åkerholm så ved hagepaviljongen. Det er morderen."

"Og hvorfor ville ikke Åkerholm beskrive ham for deg?"

"Tja, det er også en hemmelighet."

Doktoren gikk fram og tilbake på **gulvet**. "Mord," mumlet han. Plutselig stanset han og sa: "Men de to skuddene, det var bare ett skudd som traff ham."

"Det første skuddet var Åkerholms. Det andre – og drepende – var morderens. Åkerholm skjøt først på morderen. Ikke glem at han hadde brukt pistolen tidligere på kvelden. Derfor var det bare én kule i pistolen. Og dessuten viser sporene i skogen at Åkerholm må ha sett morderen foran seg på veien. Han **rygget bakover**¹ og skjøt, men **bommet**². Det er **rimelig** at han bommet for han må ha vært veldig redd. Husker du det skremmende uttrykket i ansiktet hans?"

Doktoren nikket.

"Jeg forstår ikke," sa han til slutt, "hvorfor Åkerholm skulle gå inn i parken midt på natten."

"Det forstår ikke jeg heller," svarte Krag, og tente en sigar, "vi må spørre 'silkepiken' om det. Glem ikke, doktor, at vi ennå ikke har snakket med en av dramaets hovedpersoner, den pene enken."

zelfs niet

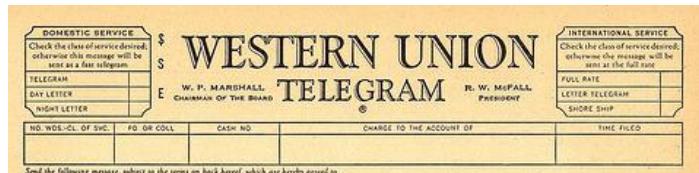
de vloer

¹ deinsde terug; ² miste niet onwaarschijnlijk

VII Side 248.

Asbjørn Krag og doktoren diskuterte saken. Detektiven ville ikke **legge seg**¹ før han fikk **nyss**² fra telegrafstasjonen.

Endelig kom **kusken** tilbake. Ha ga Krag to telegrammer: det ene fra **Kristiania**, det andre fra Amerika.

Krag leste dem, og doktoren så at detektiven likte det han leste. Selv var han trett etter en dag full av spenning og dramatikk. Han kunne ikke holde øynene åpne. Derfor reiste han seg, sa god natt til Krag og forlot rommet.

Krag dro frem kassen med alle speilbitene. Han la dem på gulvet med **baksiden** opp og forsøkte å **sette** bitene **sammen** igjen. Det var ikke lett, men endelig hadde han restaurert omtrent halve speilet.

Fra da av gikk det raskt. Krag så at noen nylig hadde **skrapet**¹ **kvikksølv**² av glasset i et **nøyaktig**³ **firkant**⁴ i det ene hjørnet av speilet.

"Jeg skulle gjerne vite" mumlet detektiven, idet han samlet bitene i en **bunke** igjen, "hva den gamle så i firkanten. Det må ha vært et **uhyggelig** ord."

Da Krag var ferdig med speilet, tok han den lille boka som han hadde **fått tak i** om kvelden. Han hadde sett hvordan Åkerholm hadde **bladd** i den for å finne et **bestemt** sted i boka. Krag kunne ikke være sikker, men han **antok**¹ at Åkerholm hadde **stanset**² et **sted**³ mellom **side**⁴ 200 og side 250.

Krag begynte å lese fra side 200. Det var en humoristisk roman, men Krag smilte ikke. Han ville finne noe som kunne hjelpe ham med å **løse** saken.

Endelig, nederst på side 248 i boka, fant han et par linjer. Det var noe en av personene i boka skrek. Krag

¹ naar bed gaan; ² nieuws

koetsier

van 1624 tot 1924 naam van Oslo

de achterkant
tot een geheel samenleggen

¹ geschraapt; ² kwik
³ nauwkeurig; ⁴ vierkant

hoop
luguber

te pakken gekregen
gebladerd
bepaalde

¹ ging ervan uit; ² gestopt;
³ ergens; ⁴ zijde

oplossen

syntes disse to linjene stod alene for seg selv og skrek, så tydelig var **forbindelsen** med mordet han etterforsket.

Krag åpnet vinduet for å få litt frisk luft. Natten var fremdeles klar og kald. Snøen var hvit, husene mørke, skyene sorte.

Detektiven så at det fremdeles var lys i Bengts stue. Han lukket vinduet og **dro** gardinene **for**. Han kjente på døren for å se om den var **låst**. Han la en av revolverne på **nattbordet**. Krag la seg og sovnet straks.

* * *

Klokken ti neste morgen var Asbjørn Krag hos "Silkepiken". Hun visste allerede at Åkerholm var død og så meget trist ut.

Krag spurte om hun ikke i de siste dagene hadde merket noe spesielt ved Åkerholms **oppførsel**.

"I de siste par dagene **oppførte** han **seg** litt annerledes enn han pleier" svarte enken, "men jeg tror ikke at han hadde planer om å ta sitt eget liv."

"Når skulle bryllupet **feires**?"

Hun likte ikke spørsmålet, men svarte: "Om en måned. Han ville ikke **utsette**¹ datoën. Han sa det var **iktig**²."

"Kjenner De Åkerholms adoptivsønn?"

"Den unge Bengt? Ja, jeg kjenner ham."

"Hva mente han om adoptivfarens **ekteskapsplaner**?"

"Han var absolutt **imot**."

"Er det mulig at det forklarer hvorfor Åkerholm har vært litt **nedtrykt** i de siste ukene?"

Enken svarte **unnvikende**: "Han var ikke nedtrykt hele tiden. Han hadde mange **lyse** stunder."

"De svarte ikke på mitt spørsmål."

het verband

dicht
gesloten
het nachtkastje

gedrag

gedroeg ... zich

gevierd worden

¹ uitstellen; ² belangrijk

huwelijksplannen

tegen

neerslachtig

ontwijkend
opgewekte

Hun var blitt **urolig**, og etter en liten pause svarte hun:
"Åkerholm snakket ofte med bitterhet om sin
adoptivsønn. Jeg tror det var derfor at han ikke ville
utsette datoene for bryllupet."

"Han var altså redd sønnen sin?"

"Nei, **på ingen måte**, men jeg tror han var redd noe
annet skulle skje."

"Noe annet?"

"Han snakket mye om noe som har skjedd i livet hans,
og som kanskje kom til å **formørke** hans siste år."

"Sa han hva det var?"

"Nei, men det var noe meget **alvorlig**, sa han."

"Ville De ikke vite hva det var?"

"Jo."

"Hva svarte han da de spurte ham om det?"

"At han skulle fortelle meg om det senere."

"Ha sa at han ville fortelle Dem alt?"

"Ja."

"Men når?"

Enken gikk frem og tilbake på gulvet. "Det er nettopp
det som er så **besynderlig**," sa hun.

"Nåda?"

"Han skulle besøke meg i går kveld."

"Ja, klokken elleve," sa Krag.

"Hvordan vet De det?"

"Skulle han så fortelle Dem om **hemmeligheten** i sitt
liv?"

onrustig

in geen geval

verduisteren

ernstig

merkwaardig

en

het geheim

"Ja, han hadde lovet meg det. Men han kom altså ikke..."

"Jeg kan fortelle Dem at det var hans **hensikt** å komme."

"Virkelig? Men han døde jo klokken elleve?

"Klokken ti over elleve, ja. Men klokken halv elleve forlot han gården for å treffe Dem. Man har sett ham i den lille alleen."

"Da skulle han til meg."

"Og da han forlot gården hadde han ikke noen planer om å ta sitt eget liv. Det må ha skjedd noe mellom klokken halv elleve og klokken elleve, og det må ha skjedd i den lille alleen."

"Hvor var Bengt i går kveld?"

"Han var sammen med meg i klubben. Der fikk vi høre om Åkerholms død. Synes De at det er mulig at han plutselig fikk selvmordstanker, gikk inn i parken og skjøt seg selv?"

"Nei, det høres **rett og slett** umulig ut. Noe må ha hendt med ham."

"Ja, De har rett," sa Krag, " noe har hendt med ham."

"Hva mener De?"

"Jeg tror han har møtt noen han kjente."

"I alleen?"

"Ja."

Enken tenkte seg om. Krag så at hun begynte å bli urolig.

"Hvem kan det være?" spurte hun.

Krag så på henne. Hun hadde et **forskremt¹ uttrykk²** i ansiktet. Han sa: "De vet hvem det var. Mannen han

bedoeling

gewoonweg

¹ angstige; ² uitdrukking

møtte i den lille alleen hadde vært på besøk hos Dem."

"Det er umulig. Jeg var alene hele dagen i går!"

"Si meg, frue," sa Krag, "var de glad i Åkerholm?"

"Jeg likte ham meget godt. Han var en fin gammel mann." Hun så mot døren, som om hun ventet at noen skulle komme.

"Men Åkerholm hadde fiender, som drev ham i døden."

"Jeg begynner å forstå det," sa enken.

"Vil De hjelpe meg å **avsløre** dem?"

Hun rakte ham hånden. "Det vil jeg," svarte hun fort.

Men plutselig **for** hun **sammen**. Krag hørte en lyd ute i entrene. Døren til stuen ble åpnet, og en herre kom inn.

Det var Bengt.

Krag var **forbauset**¹ å se ham, og enken **gispet**² og **tok seg for munnen**.

Bengt var den første som sa noe.

Han så på Krag og sa: "De her. De er da virkelig en merkverdig mann."

Krag hadde allerede **gjenvunnet**¹ sin **åndsnæværelse**². "Jeg besøker en **bekjent** av meg. Jeg var en god venn av fru Hjelms **avdøde** mann."

Han så på enken, og hun svarte fort: "Ja, det var **snill** av Dem å besøke meg."

"Reiser De i dag?" spurte Bengt.

"Jeg reiser om to timer..."

"Og er De fornøyd med **undersøkelsene**?"

"Jeg er fornøyd. Jeg har funnet hva jeg lette etter."

Noe med måten Krag sa det på fikk Bengt til å **rykke**

ontmaskeren

kromp ... ineen

¹ verbaasd; ² snakte naar adem
bracht haar hand naar haar mond

¹ herwonnen; ² tegenwoordigheid van geest; ³ kennis overleden

vriendelijk

het onderzoek

øyebrynenene.

| zijn wenkbrauwen fronsen

VIII Silkepiken

Asbjørn Krag **gikk i dype tanker** nedover den lille alleen. Samtalen med enken hadde **bekreftet** hans **mistanke**¹, men nye spørsmål hadde **dukket opp**². Hva ville Bengt? Det var tydelig at enken var like overrasket som detektiven over at adoptivsønnen dukket opp.

Plutselig stanset Krag fordi han hørte noe bak seg. Han snudde seg og så en ung mann som kom løpende mot ham.

"Er det meg De vil **ha fatt i?**" spurte Krag da mannen var kommet nær nok.

"Ja, det er Dem," svarte mannen, "Jeg har et brev til Dem."

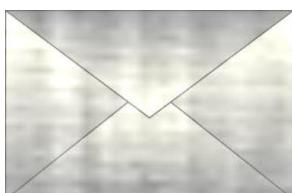
"Fra hvem?"

"Fra fru Hjelm. Jeg er **gårdsgutt** hos henne."

Mannen så seg omkring; han ville ikke at noen skulle se dem sammen.

"Jeg har et brev," hvisket han, "jeg skulle be Dem lese det og så si ja eller nei."

Krag tok den lille, hvite **konvolutten**. Han åpnet den

og fant et lite **ark**. Brevet var tydeligvis skrevet **i stor hast**: "Jeg må snakke med Dem før De reiser."

Det var ingen **underskrift**.

in gedachten verzonken
bevestigd

¹ argwaan; ² opgedoken

spreken

knecht

enveloppe

vel papier
hals over kop

ondertekening

"Nå?" spurte mannen.	wel
"Kanskje De kjenner innholdet av brevet." svarte Krag.	de inhoud
"Nei, det gjør jeg ikke."	
"Så De at fra Hjelm skrev det?"	
"Ja, hun skrev det mens jeg ventet."	
"Var hun alene?"	
"Ja, men den unge Åkerholm oppholdt seg i rommet ved siden av ."	bevond zich ernaast
"Godt, De kan si at jeg skal gjøre som hun ønsker."	
Mannen ville løpe tilbake til villaen, men Krag stanset ham.	hield ... tegen
"Si meg," sa han "Hvor bor den herren som var på besøk hos fra Hjem i går kveld og som forlot villaen noen minutter før elleve?"	
Mannen syntes overrasket over spørsmålet, men han svarte: "Det vet jeg ikke."	
Krag smilte; han hadde gjettet riktig.	geraden
"Nåja, det kan være det samme . Hils fra Hjelm fra meg."	maakt niet uit
...	
Da han kom til gården, møtte han doktoren foran huset. Doktoren så oppvisset ut.	opgewonden
"Jeg må straks snakke med deg," sa han.	
De to herrene gikk opp til Krags rom. Doktoren lukket døra.	sloot
"Det har hendt noe mens du var borte," sa han, "noe uventet ."	onverwacht
"Har man kanskje funnet mannen fra paviljongen?"	

spurte Krag likegyldig .	onverschillig
"Nei."	
"Hva er det da som har hendt?"	
"Politiet har vært her."	
"Virkelig?"	
"De vil etterforske Åkerholms død."	onderzoeken
"Det er godt," sa Krag og satte seg rolig ned ved kaminen .	de haard
"Du er ikke i det minste overrasket!" ropte doktoren.	helemaal niet
"Nei," svarte Asbjørn Krag, " det er bare det uventende som overrasker meg, og det kan da ikke kalles uventet. Det var min idé å varsle politiet."	onverwachte waarschuwen
"Du?"	
"Ja, jeg ville ikke at man skulle røre liket."	
"Hva akter du å gjøre selv?" spurte doktoren utålmodig .	ben ... van plan ongeduldig
"Jeg reiser."	
"Nei, hva er det du sier?"	
"Jeg reiser allerede i formiddag. Kofferten står ferdig pakket ."	gepakt
"Når kommer du da tilbake?"	
"I natt. Men det må ingen vite."	
"Jeg begynner å forstå. Du vil få Bengt til å tro at du har reist. Når han tror at du er langt borte, er du i virkeligheten ¹ her på gården og iakttar ² ham."	¹ werkelijkheid; ² houdt ... in de gaten
"Nettopp. Jeg kommer tilbake klokken elleve i kveld. Sørg for ¹ at jeg slipper inn i ² huset. Fra rommet har du utsikt over parken. Slukk lyset før klokken elleve, men sett deg ved vinduet og vent. Du trenger et tau. Overlat	¹ zorg ervoor; ² binnen geraak uitzicht

resten til meg."

"Det skal bli gjort," sa doktoren. "Men jeg er veldig nysgjerrig," fortsatte han, "hva kom ut av din samtale med enken?"

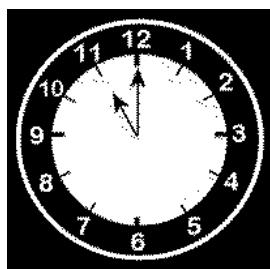
"Ikke mye."

"Har hun noe med dramaet å gjøre?"

"Det får vi se. Jeg vet **i all fall** hva som skjedde da Åkerholm ble drept."

Doktoren satte seg **overfor** Krag. Han så på detektiven og sa: "Hva **foregikk** da det skjedde?"

Krag smilte. "Jeg skal fortelle deg det," svarte han, "det er ganske simpelt. Så snart Bengt og jeg hadde dratt til byen, gikk Åkerholm for å besøke Silkepiken – fru Hjelm. De hadde **avtalt** at han skulle treffe henne

klokken elleve presis. Åkerholm hadde lovet henne å fortelle henne sin **dystre** hemmelighet."

"Sin dystre hemmelighet?" spurte doktoren.

"Ja, den som **er knyttet til** de tre rommene. Idet han skulle gå så han **tilfeldig** sin gamle pistol på bordet i stuen. Han puttet den i lommen. Så gikk han ut for å besøke fru Hjelm. Alt dette vet vi, ikke sant?"

Doktoren nikket.

"De var meget mørk i den lille alleen. Åkerholm hadde gått **to tredjedeler** av veien. Han kunne allerede se fru Hjelms villa. Han stanset plutselig, fordi han så en mann som kom ut av villaen. Han ble veldig forbauset over dette og spurte seg selv hvem denne mannen kunne være. Han skjulte seg bak en busk fordi han ikke ville bli sett. Mannen gikk forbi ham på veien. Det var

in elk geval

tegenover
gebeurde

afgesproken

duistere

samenhangt met
toevallig

knikte

twee derde

mørkt, og Åkerholm så ikke hvem det var. Han ventet litt og fulgte den fremmede. Han **forventet** at mannen skulle **ta av**¹ til høyre og gå inn på **hovedveien**². Men hva skjedde? Manner tok av til venstre og gikk inn i Åkerholms egen park. Han fulgte veien som går forbi den **nedrevne** hagepaviljongen og ender ved skogen på den andre siden. Åkerholm ville vite hvem mannen var. Han tok en **snarvei** for å komme foran den ukjente mannen. Det høres logisk ut, ikke sant?"

"**Fullstendig** logisk," sa doktoren.

Da Åkerholm så hvem den fremmede mannen var, tok han fram pistolen og skjøt uten å **nøle**. Men han skalv og **bommet**."

"Jeg skjønner ikke hvorfor han skjøt," **avbrøt** doktoren.

"Han hadde gjenkjent mannen," sa Krag.

"Hvem var han da?"

"Ingen annen enn mannen fra havepaviljongen."

"Nå forstår jeg."

"Etter å ha skutt og bommet, **vaklet** Åkerholm **bakover**¹ og ble da selv drept med kaldt **blod**²."

Doktoren sprang opp fra stolen. "Nå gjelder det å finne denne **mystiske** morderen!" skrek han.

"**Muligens** får vi tak i ham i natt, når han tror jeg er borte fra gården."

"Ja, men hvordan vil du komme tilbake igjen?"

"Jeg forlater toget ved neste stasjon og **leier** en rask hest. Jeg har lovet enken å besøke henne i ettermiddag. Jeg håper hun kan gi meg noen viktige **opplysninger**. Så skal vi se om vi i løpet av **døgnet**² kan få **kloa**³ i denne fremmede mystiske mannen. Han var den første som **kjente til** hemmeligheten i de tre rommene, som satte skrek i Åkerholm og som til slutt drepte ham med kaldt blod."

Det banket på døren. Bengt kom inn.

verwachtte

¹ afslaan; ² de hoofdweg

afgebroken

binnenweg

volledig

aarzelen

miste

onderbrak

herkend

wankelde

¹ achteruit; ² bloed

mysterieuze

misschien

huur

inlichtingen

¹ in de loop van; ² het etmaal

³ onze klauwen

wist van

er werd ... geklopt

Krag så straks at han var sint. Han hadde røde pletter i kinnene og så på Krag med et hatefullt blikk.	plekken
"Det er jo så at De skal reise?" spurte Bengt.	
"Ja."	
"Straks?"	
"Det går et tog om en time. Jeg har tenkt å reise med dette toget."	
"Jeg har et godt råd til Dem," sa Bengt, "De burde ta hurtigtoget ¹ . Det er behagelig ² å reise med, og det stanser ikke ved mellomstajoner ."	zou ... moeten ¹ de sneltrein; ² aangenaam tussendenstations
Krag forstod straks at Bengt mistenkte ham for ikke å ville reise. "Jeg takker Dem for Deres råd. Jeg skal ta hurtigtoget."	verdacht dank
"Men før De reiser, må jeg si at De har blandet Dem opp i mine saker på en uakseptabel måte."	gemoeid
"Virkelig?"	
"Det er selvfølgelig Dem som har sørget for at politiet har blitt innblandet i den gamle manns selvmord. Synes De ikke at saken er trist nok i seg selv uten at De forarger familien?"	natuurlijk betrokken ergert
"Familien?"	
"Som hans adoptivsønn har jeg rett til å bruke dette uttrykket ¹ . Og så har De også fornærmet ² en av vennene mine."	¹ uitdrukking; ² beleidigd
"Hvem da?"	
"Politimesteren."	
"Aha, den vennlige herren vi vekslet ¹ noen ord ² med i klubben."	¹ wisselden; ² woorden
"De hørte kanskje ikke at jeg kalte ham for min venn. De har på en eller annen måte oppnådd at ikke han, men en ung politimester behandler saken. Det skal være	ervoor gezorgd

kommet et telegram fra **justisdepartementet i Kristiania.**"

Doktoren, som hadde hørt samtaLEN med **stigende forbauselse**, tenkte straks: "Nå vet jeg hva det står i telegrammet Krag sendte i går kveld."

Asbjørn Krag svarte: "Tror De virkelig at det er jeg som har **utrettet** alt dette?"

"Ja."

Krag trakk på skuldrene og så på sitt **ur**.

"Det er på tide jeg drar," sa han "Jeg må rekke hurtigtoget."

"Sleden står klar."

De tre mennene forlot rommet og tok trappen ned til gårdsplassen.

Like ved **hovedinngangen** stod den unge politimesteren Bengt hadde snakket om. Det var en **kjekk**¹ mann med et intelligent ansikt og **livlige**² øyne. Han **virket** forbauset da han så Krag, og hilste **ærbødig**. Bengt så det, og likte det ikke.

Krag gikk til politimesteren og **håndhilst** pÅ ham. "Det gleder meg å se Dem igjen. Jeg husker jeg behandlet dem for en **halsbetennelse** en gang. Hvordan har De det nå?"

"Takk, utmerket, doktor, nå er jeg helt **frisk** igjen."

"Ja," svarte Krag, "men vær forsiktig."

"Det er jeg, herr doktor."

Krag hoppet inn i sleden mens politimesteren fikk et lite smil på ansiktet.

het ministerie van Justitie

stijgende
verbazing

bekokstoofd

horloge

halen

hoofdingang

¹ stevige; ² levendige
leek
eerbiedig

gaf ... een hand

keelontsteking

gezond

IX Den rødhårete

Da Asbjørn Krag hadde satt seg i sleden, sa Bengt: "Jeg vil gjerne kjøre med til stasjonen."

"**Selvfølgelig**," svarte Krag, "det ville være meg en **fornøyelse**." Han hilste til doktoren, og så gled sleden ut gjennom porten.

Bengt sa ikke mye **underveis**, men Krag var meget **pratsom**. Han sa at det var bra at politiet hadde kommet til gården: Gamle Åkerholm var jo blitt drept. Da Krag begynte å snakke om Bengt selv og sa at det var merkelig at han ikke var gift ble den unge mannen veldig sint. Men Krag moret seg: han hadde igjen **kastet blår i øynene** på Bengt.

Sleden **stanset** foran inngangen til den lille stasjonen. "Takk for tiden jeg fikk **tilbringe** med Dem" sa Krag, "Det var veldig interessant erfaring for meg som lege. Men nå må jeg ta toget. Det **avgår** om noen minutter."

Det **virket** som om Bengt ønsket at toget ville **spore av**, men han bare mumlet noe om at han skulle hjem. Krag skjønte at Bengt visste at dette toget ikke stanset på **mellomliggende** stasjoner, men han **tok** den unge mannen **i hånden** og ba ham hilse doktoren og alle på gården.

Toget gikk av og Krag **nikket** til Bengt, som fort snudde ryggen til ham.

Krag sto hele tiden ved vinduet og **betraktet** landskapet som gled forbi. Han var alvorlig nå.

Hurtigtoget passerte Kvamberg stasjon og noen minutter senere en annen liten stasjon.

Krag så på klokken. Han visste godt hva han skulle gjøre. Enda noen minutter gikk, og da trakk Krag i **nødbremsen**¹. Toget **saknet på**² farten og stanset. Alle i kupéen ville vite hva som var **i veien**. Hadde det hendt en ulykke? Var han blitt syk?

Krag svarte rolig at ingenting hadde hendt. Han ville bare **stige av toget**. Dette svaret førte til stor

vanzelfsprekend
genoegen

onderweg
spraakzaam

zand in de ogen gestrooid

hield halt
doorbrengen

vertrekt

leek
ontsporen

tussenliggende
gaf ... een hand

knikte

keek naar

de sneltrein

¹ de noodrem; ² verminderde aan de hand

afstappen

munterhet blant passasjerene. En engelsk turist **reiste seg**¹, **trykket**² Krag i hånden, mumlet "all right" og satte seg igjen.

Konduktøren **dukket opp** noen sekunder senere. "Hvem har trukket i nødbremsen?" skrek han.

"Det var meg," svarte Krag.

"Hvorfor?" spurte konduktøren.

"Fordi jeg skal av toget her."

Passasjerene lo. Konduktøren forsøkte å stanse Krag.

"Det er et grovt **brudd** på reglementet," sa han, "De vil få en stor **bot**."

"**Det er meg komplett likegyldig**," sa Krag og **oppga** sin adresse i Kristiania, "Jeg ønsker å forlate toget her."

Passasjerene lo igjen, men nå var konduktøren blitt virkelig sint.

"**De slipper ikke ut**," skrek han, "og nå toget kommer til Kristiania vil jeg få Dem arrestert."

Istedenfor å svare dro Krag vinduet ned, kastet sin koffert ut i snøen, **målte** konduktøren **fra øverst til nederst**¹ og **knyttet nevne**².

"All right," mumlet den engelske turisten.

Konduktøren **rygget uvilkårlig tilbake**¹. Krag **smatt**² forbi ham og hoppet ut i snøen mens han ropte til konduktøren: "Få toget i gang igjen! Dere har ingen tid å miste!"

"Se, **sånn** skal man gjøre det!" mumlet Asbjørn Krag. Han **leide** en slede med hest og etter tre timer var han tilbake i nærheten av fru Hjelms villa. Han var **raus** med penger, og **skyssgutten** lovte å kjøre så fort som mulig tilbake og ikke snakke med noen.

Krag **forvisset seg om** at enken var alene i villaen. Han ringte på døren, og da hun åpnet den så han at hun

¹ stond op; ² drukte

dook ... op

inbreuk
boete

maakt me helemaal niets uit
gaf

komt er ... uit

in plaats van

¹ bekeek ... van top tot teen
² balde zijn vuisten

¹ week onwillekeurig achteruit

² glipte

zo
huurde
gul
koetsiersjongen

vergewiste zich ervan

hadde ventet på ham. Hun var nervøs, og det var tydelig at hun hadde grått.

"Jeg **ber om unnskyldning** for ikke å ha fortalt Dem alt i formiddag. Men **jeg angret meg** straks etter samtalens, og derfor kom **gårdsgutten** min etter Dem med brevet."

"Si meg," sa Krag, "Hvorfor kom Bengt på besøk hos Dem?"

"Jeg forsikrer Dem at hans besøk var **uventet**."

"Jeg så det."

"Han ville bare fortelle meg at hans far var død."

"Og hvem var det som kom ut av Deres villa ved ellevetiden i går kveld og som gamle Åkerholm møtte i alleen?"

Fru Hjelm **nølte med** å svare.

"De kan stole på meg."

"Som De kanskje har hørt har jeg reist mye i utlandet. Jeg elsket å reise og jeg likte å spille. Jeg har spilt i Oostende og jeg har spilt i Monte Carlo."

"Og tapt mye?"

"Jeg har tapt mer enn jeg har vunnet, og De vet vel at en kvinne som er **spilleavhengig** risikerer mye og kan komme i **pinlige** situasjoner.

I Monte Carlo befant jeg meg en gang i en meget **ubehagelig** situasjon, og jeg ble hjulpet av en mann. Jeg oppdaget fort hva slags mann han var: en profesjonell gambler og **svindler**, alltid med politiet **i hælene**.

Jeg forlot byen og landet så snart som mulig, men han

verontschuldig me
het speet me
tuinman

onverwacht

aarzelde

gokverslaafd
pijnlijke

onaangename

oplichter
op de hielen

fulgte meg og det var meget vanskelig å bli **kvitt** ham.

Først her hjemme i Norge følte jeg meg **trygg**. Og så kan De tenke Dem min **forferdelse** da han plutselig **dukket opp** her. Han **truet** meg og ville ikke at jeg skulle gifte meg med Åkerholm.

Siste gang han var her, var i går kveld. Det endte med en **stormende**¹ scene. Han forlot meg i raseri og **svor**² at han skulle **hevne** seg. Det hendte klokken 11, og det var ham som Åkerholm møtte i alleen. Når jeg tenker på at det kanskje var fordi Åkerholm så denne mannen komme ut av huset mitt..."

Hun begynte å gråte.

Krag spurte "Hva heter han?"

"Han bruker navnet Jim Charter."

"Amerikaner?"

"Ja."

"Hvordan fant han ut at De hadde reist til Norge?"

"Det gjorde han ikke. Han fortalte meg første gang han så meg her at han var meget forbauset over å se meg her."

"Jeg tenkte det nok," mumlet Krag, "hvordan ser han ut, denne Jim Charter?"

"Høy, **muskuløs**¹, rød skjegg, grå **uhyggelige**² øyne. Han er omtrent førti år gammel."

"Snakket han noen gang om sitt **utseende**?" spurte Krag, "for eksempel om sitt røde hår?"

Enken så forbauset ut.

"Jo," svarte hun, "når de nevner det, så husker jeg at han engang sa at hans utseende var verdt **en masse** penger."

Detektiven sprang opp og sa: "Der har vi det!".

kwijt

veilig

verbijstering

¹ opdoek; ² bedreigde

¹ stormachtige; ² zwoer wreken

¹ gespierd; ² griezelige

uiterlijk

veel

"Hva mener de?"

"Jeg tenker på de tre rommene."

"De tre rommene?" Fru Hjelm **stirret** spørrende på ham.

"Tror du virkelig at Åkerholm har skutt seg selv? Nei, frue, han ble myrdet!"

"Myrdet! Av hvem?"

"Av Jim Charter."

"Jim Charter! Dette forstår jeg ikke."

"De vil nok snart komme til å forstå dette, frue!"

Fru Hjelm begynte å gråte igjen.

*****

Doktoren satt i sitt værelset på gården. Alle var gått **til ro**. Doktoren åpnet vinduet, som så ut over parken, og slukket lampen for å kunne se bedre i mørket utenfor.

Doktoren stirret ut og ventet på Asbjørn Krag, som hadde lovet å komme tilbake etter **midnatt**.

Plutselig så han en **skygge**¹ som **listet seg**² gjennom parken. Skyggen stanset utenfor doktorens vindu og **plystret**.

Doktoren svarte og kastet den ene enden av et tau til ham. Den andre enden var **festet til vinduskarmen**.

Noen klætret opp i tauet. Et øyeblikk senere hoppet han gjennom vinduet og landet på gulvet.

Doktoren **tente** lampen igjen. Det var som om blodet **stivnet** i årene hans.

Det var ikke Asbjørn Krag som hadde kommet inn gjennom vinduet.

staarde

naar bed

middernacht

¹ schaduw; ² sloop

float

vastgemaakt aan de vensterbank

stak ... aan
stolde

Doktoren tenkte på mordet på Åkerholm og den mysteriøse mannen fra havepaviljongen.

Foran ham sto en høy og muskuløs mann med rødt skjegg.

X. Politimesteren

Mannen med det røde **skjegget**¹ sto stille og **stirret**² på doktoren i nesten et minutt. Doktoren, som så at mannen hadde en revolver, **rygget tilbake**.

"Stå stille," sa mannen med en stemme som **liksom** kom langt borte fra.

Doktoren var **lammet** av angst. Hva ville den fremmede gjøre med ham, drepe ham? Eller var han på **jakt** etter Asbjørn Krag?

Doktoren tok mot til seg. Han spurte: "Hva gjør du her?"

Mannen svarte ikke. Han lekte med revolveren.

"Det er politi i huset," sa doktoren, "hvis De ikke øyeblikkelig slutter med dette der, roper jeg på hjelp."

Mannen smilte. Plutselig **siktet** han revolveren rett mot **brystet** til doktoren, og sa med sin merkelige stemme: "Hvis De ikke **øyeblikkelig** snur Dem med ansiktet mot veggen, skyter jeg."

Doktoren **nølte** litt.

"Øyeblikkelig!" hørte han igjen.

Han snudde seg mot veggen. Revolver**munningen** pekte på **nakken** hans.

Han sto slik i noen sekunder. Da hørte han **latter** bak seg som han syntes han kjente igjen. Han snudde hodet forsiktig.

Asbjørn Krag satt i stolen. Han lo. På bordet foran ham

¹ baard; ² staarde

week achteruit

als het ware

verlamd

jacht

richtte
de borst
dadelijk

aarzelde

mond
de nek

gelach

lå en rød parykk og et rødt skjegg.

Det varte en stund før han fikk sagt et ord, men Krag moret seg **kostelig**.

Endelig sa doktoren: "**Du skremte** nesten **livet av meg!** Synes du det var morsomt?"

"Du visste jo at jeg ville komme klokken elleve." svarte detektiven, "Du visste jo at jeg måtte komme **utkledd**."

"Jeg trodde du var morderen fra havepaviljongen."

"Ja, når jeg har parykken og skjegget på, **ligner** jeg ham virkelig."

"Har du sett ham?"

"Nei, men enken fortalte meg om ham."

"Har hun noe med mordet å gjøre?"

"Nei, man hun kjenner ham."

"Er han **fremdeles** i nærheten?"

"Ja, og det er sannsynlig at han vil forsøke å drepe oss. Har noe **mistenkelig** skjedd mens jeg var borte?"

"Nei, Bengt har vært på rommet sitt hele tiden."

"Og den unge politimesteren?"

"En **merkelig** fyr. Han har flere ganger snakket med meg om saken. Det ser ut som om han tror jeg har noe å fortelle ham."

Krag **nikket**. "Men du fortalte ham ingenting?"

"Nei, men han fortalte meg at Bengt har ringt til alle togstasjonene. Jeg forstod ikke riktig hva han mente med det."

kostelijk

schrok me ... dood

verkleed

lijk ... op

nog altijd

verdachts

merkwaardige

knikte

Krag la fingeren på **leppene**.

Utenfor på gangen hørtes **fottrinn**. Noen sekunder senere ble det **banket** på døren.

Det var den unge politimesteren. Han hilste på Krag og sa: "Jeg fikk Deres **beskjed**¹. Jeg var meget **forbauset**² da jeg traff Dem her. Jeg skjønte straks at det var noe mistenklig her. Da fikk jeg også forklaringen på den **mystiske¹ ordren²** fra **justisdepartementet³** i Kristiania."

"Ja, jeg ville ikke ha den gamle, **alkoholiserte** politimesteren her."

"Hvordan står saken nå? Den gamle er vel drept?"

"Ja, skutt gjennom hjertet."

"Jeg tenkte det. Er det Bengt?"

"Nei, han er bare **medskyldig**."

"Så må han heller ikke **unnslippe**. Han har sittet med papirer i hånden hele dagen."

Politimesteren, Krag og doktoren gikk bort til vinduet hvorfra man kunne se både de tre rommene og vinduene i Bengts leilighet. Det var lys i to av hans rom, og bak **gardinen¹** skimtet² de en skygge som **beveget seg³**.

"Det er Bengt," hvisket doktoren.

"Ja, det må være Bengt," svarte Krag.

Skyggebildet på gardinen viste at Bengt satt ved et bord. Plutselig gjorde han en **bevegelse** med armen.

"Han snakker med noen," sa Krag.

Bengt **reiste seg¹** fra stolen, og **i det samme²** kunne de se en annen skygge bak gardinen: en høy, skjegget mann med en veske over **skulderen**.

"Hvem **i all verden** kan det være?" spurte

de lippen

voetstappen
geklopt

¹ bericht; ² verbaasd

¹ mysterieuze; ² bevel; ³ het ministerie van justitie

alcoholische

medeplichtig

ontsnappen

¹ het gordijn; ² vingen ... een glimp op van; ³ zich bewoog

het schaduwbeeld
beweging

¹ stond op; ² op hetzelfde
ogenblik
zijn schouder

in hemelsnaam

politimesteren.

"Det er morderen, det er han som har drept Åkerholm." svarte Krag.

"Skulle vi ikke gripe inn?"

"Ennå ikke". Krag **tok frem** revolveren sin.

Skyggene bak gardinen sto nå **tett**¹ inntil **hverandre**².

"De **tar farvel** med hverandre," hvisket doktoren.

Den høye mannen **forlot** rommet. Noen minutter senere ble utgangsdøren åpnet og en mørk **skikkelse** kom seg **lynraskt** ut av huset.

"Hold øye med Bengt!" hvisket Krag. Han åpnet døren og sprang **lydløst** nedover trappen. Da han kom ut, så han

skikkelsen forsvinne inn i den mørke parken.

Krag kastet et blikk mot Bengts leilighet. Bengts skygge satt rolig ved bordet.

Da detektiven kom til parken, skimtet han den mørke skikkelsen foran seg. Mannen gikk forbi stedet hvor Åkerholm ble myrdet. Han så til siden, men **stanset** ikke. Han **tok av** til¹ venstre og fulgte en **trang**² sti³.

haalde ... tevoorschijn

¹ dicht; ² elkaar

nemen afscheid

verliet
gedaante
bliksemsnel

hou ... in het oog
geluidloos

stopte

¹ draaide naar; ² nauw; ³ pad

Mannen stanset ved et gammelt **lysthus** og **så seg om**¹. Detektiven **skvatt til**², og fikk **så vidt**³ tid til å gjemme seg bak et tre. Mannen åpnet en dør og gikk inn i lysthuset.

Krag ventet noen minutter, men mannen kom ikke tilbake. Detektiven **mumlet** for seg selv: "Vel vel, Jim Charter, nå er det snart vår **tur** til å snakke sammen."

Han forlot sin **utkikkspost** og løp samme vei tilbake som han var kommet. Men i stedet for å gå tilbake til doktoren gikk han til den lille allé. Han møtte ikke en levende **sjel**¹ **underveis**².

Det var lys i et vindu i fru Hjelms villa. Krag gikk til hovedinngangen og banket på.

Enken **lukket opp**. "Han har ikke vært her ennå" hvisket hun.

"Jeg vet det," svarte Krag, "men han er sannsynligvis i **hælene**¹ på meg. Skynd Dem og **lukk**² døren."

Da Krag var kommet inn og hadde sett enkens ansikt, sa han: "De må forsøke å være rolig. Han er meget **mistenksom**."

"Jeg skal gjøre mitt beste," svarte enken, "men De må **innrømme** at det er en vanskelig situasjon. Se, her har jeg funnet et **gjemested** for Dem."

Hun viste ham bak et **forheng** hvor han kunne stå og høre alt uten å bli sett.

"Har De **våpen**² på Dem?" spurte enken **engstelig**².

prieel

¹ keek om zich heen; ² schrok

³ nauwelijks

mompelde
beurt

uitkijkpost

¹ ziel; ² onderweg

deed open

¹ hielen; ² sluit

achterdochtig

toegeven
schuilplaats

gordijn

¹ een wapen; ² angstig

Krag viste henne revolveren sin.

"Men han skyter visst godt, han."

Krag smilte. "Han skal ikke få **anledning** til å vise det." svarte han.

De hadde ventet i bare noen minutter før de hørte **skritt** på trappen. Detektiven gjemte seg bak forhenget. Han hadde revolveren i hånden.

Enken åpnet døren. Det var mannen med det røde skjegget.

"Er det deg, Jimmy," sa enken, "jeg hadde ikke ventet deg så tidlig. Du sa at du skulle komme klokken tolv."

Mannen mumlet noe **uforståelig** og satte vesken på bordet.

"Jeg er her for å få et svar av deg. Vil du reise med meg eller ikke?"

"Men når skal du reise, Jimmy?"

"Så snart som mulig. Jeg har gjort jobben min her."

"Jobben din?"

"Ja, og det **har ikke du noe med**. Jeg vil bare ha et svar."

"Og hvis jeg sier nei?"

"Det gjør du ikke. Det tør du ikke."

"Men om jeg gjorde det allikevel?"

"Bare tenk deg om litt. Du vet at jeg da kommer til å lage skandale. Jeg forteller alle hva vi har **vært med på**. Du husker vel den vakre julidagen i Monte Carlo?"

gelegenheid

stappen

onverstaanbaar

hoef je je niet mee te bemoeien

aan hebben meegeadaan

"Jeg vil allikevel ikke."

Mannen grep henne hardt om armen. Enken ga et lite skrik. Krag dro forhenget til side, og Charter **bannet** da han så revolveren.

"Hallo," sa Krag, "Jeg kan **forsikre** Dem at revolveren er **ladet**¹. Jeg vil ikke **nøle**² med å skyte."

"Skyte?"

"Ja, drepe med kald **blod**, som De gjorde da De skjøt gamle Åkerholm."

Mannen med det røde skjegget **bleknet** og sank ned på en stol.

"Hva vil De meg da?" spurte han.

"Det skal du snart få vite. **Lukk** døren, fru Hjelm. Jeg vil ikke **forstyrres** når jeg snakker med denne mannen."

vloekte

verzekerden

¹ geladen; ² aarzelen

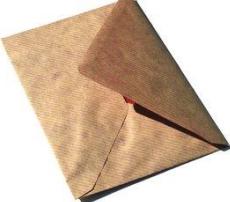
bloed

werd bleek

sluit

lastig gevallen worden

XI. Bokseren Jim Charter

Charter skjønte at Krag mente alvor og ble sittende helt rolig, men hans blikk flakket hit og dit som om han lette etter en utvei .	meende wat hij zei dwaalde ... rond uitweg
"Mannen er farlig," tenkte Krag. Han rettet revolveren mot Charters høyre tinning . Hånden som holdt revolveren skalv.	richtte slaap
"De kommer til å angre på ¹ dette," hveste ² Charter, "Jeg anmelder Dem til politiet."	¹ spijt hebben van ; ² siste geef ... aan
"Fru Hjelm, kunne De ta frem papiret som ligger i frakkelommen ¹ min? Den brune konvolutten ² ."	¹ jaszak; ² envelop
	
Fru Hjem, som skalv som et aspeløv , fant konvolutten. "Gi den til herr Charter." sa Krag.	espenblad
Charter tok brevet og åpnet det.	
" Faen! " ropte han, "De er ikke engang ² lege!"	¹ verdomd; ² zelfs geen
"Nei, jeg er politimann, detektiv. Hvis De akter å henvende Dem til politiet, så kan De like godt henvende Dem til meg."	van plan bent zich ... wenden
Charter lo og kastet konvolutten og papiret på bordet.	
"Hva er det da De vil meg? La oss ikke sløse bort tid."	
"Jeg vil ha en tilståelse ."	bekentenis
"Og hva skal jeg tilstå da?"	bekennen
"Mordet på gamle Åkerholm."	
"Jeg tror De er gal. Den gamle idioten skjøt seg selv."	

"Nei, det var De som skjøt ham."

"La oss tenke oss den **mulighet** at det var jeg som skjøt ham. Jeg kan bevise at det var **selvforsvar**. Han skjøt på meg først."

"Hvorfor?"

"Det trenger jeg ikke å fortelle Dem."

"Vet De at Åkerholm var redd for Dem?"

"Ja, det vet jeg."

"Vet De også hvorfor han var redd for Dem?"

"Ja, det skjønner jeg nå. Men min bror kan fortelle Dem mer om det."

Charter så triumferende på Krag, som om han ville si "Nå står du uten svar!", men detektiven svarte rolig: "Bengt er altså Deres bror."

"Det hadde De vel ikke ventet?"

"Å, jo."

"Men skjønner De nå, hvor dumt det hele er? Hvordan vil De bevise at jeg har skutt Åkerholm? Ingen jury i verden vil våge å dømme meg."

"Jeg har allerede en halv tilståelse fra Dem."

Charter lo høyt. "Haha, De kaller dette en tilståelse. Jeg har bare sittet her og moret meg litt."

"Men vi har en **vitne**."

"Fru Hjelm. Hun er **taus som graven**." Charter så på henne: "Hun tør ikke si et ord."

Enken svarte ikke, hun satt helt stille og stirret på

mogelijkheid
zelfverdediging

getuige

zwijgt als het graf

hendene sine. Hennes ansikt var **fortrukket** av angst.

"Men jeg har andre beviser mot Dem. Jeg tror De kommer til å få Dem en **overraskelse**¹ når De kommer i **rettsalen**.²"

"I rettssalen!!? Hvem skal bringe meg dit?"

"Jeg."

"Men det er **latterlig!** Vil De arrestere meg? Forstår De da ikke at det eneste som holder meg her, er revolveren som De holder i hånden. Akter De å sette **håndjern** på meg med Deres ene hånd mens De holder revolveren med den andre? Det blir et umulig **oppdrag**. Jer er sikkert tre ganger sterkere enn Dem. Så snart De kommer nær meg slår jeg Dem **bevisstløs!**"

Krag smilte. "En ung politimester, to konstabler og min venn doktoren venter på meg noen hundre meter **herfra**. Når jeg ber fru Hjelm gå ut med min annen revolver, som ligger i frakken min, og **avfyre** to skudd i luften, da vil de være her straks. Men det ville vække for mye **oppmerksomhet** og Deres bror Bengt ville **fatte mistanke**."

Han reiste seg og gikk nærmere mannen. Charter **knyttet**¹ **nevene**². Svære, **hårete**³ never. "**Pass**⁴ Dem," **hveste**⁵

han, "Jeg har ofte vunnet på knockout."

Krag smilte. "Kraftig bygd, ja, men rask? Og hva vet De om anatomি?" Han gjorde en **lynrask** bevegelse og slo Charter hardt på venstre **kjeve**.

Den store mannen **stønnet**¹ av **smerte**² og falt på **gulvet**. Krag fikk frem håndjern og satte dem på den bevisstløse mannen. Da holdt han en liten flaske med

vertrokkene

¹ verrassing

² de rechtszaal

belachelijk

handboeien

opdracht

bewusteloos

hiervandaan

afvuren

belangstelling

argwaan krijgen

¹ balde; ² zijn vuisten; ³

behaarde;

⁴ let op; ⁵ siste

bliksemsnelle
wang

¹ kreunde; ² pijn

de vloer

kloroform under Charters nese.

"Er han død?" spurte fru Hjelm med **tårer** i øynene.

"Nei, bare **uskadeliggjort**. Han sover."

"Å, hva vil folk si?"

"De trenger ikke å **bekymre** Dem. Ingen skal få vite hva som skjedde hjemme hos Dem. Innen en time skal vi hente ham. Og du kan være ganske rolig: han er langt inne i drømmeland."

Krag gikk.

* * * * *

Da Asbjørn Krag kom tilbake til **hovedgården**, så han at lyset var fremdeles på i Bengts rom. Doktoren og politimesteren ventet på ham. De kunne neppe **styre** sin **nysgjerrighet**.

Doktoren spurte Krag om han hadde **innhentet** mannen med det røde skjegget.

"Ja," svarte Krag, "han ligger nå **bedøvet** i fru Hjelms stue. Det er gamle Åkerholms morder, han heter Jim Charter og er Bengts bror.

Krag fortalte kort hva som hadde skjedd og hva han skulle gjøre nå. Han og politimesteren skulle arrestere Bengt. Doktoren og de to konstabler skulle **undersøke** lysthuset i parken hvor Jim Charter hadde gått inn.

tranen

onschadelijk gemaakt

zorgen te maken

het hoofdgebouw

beheersen
nieuwsgierigheid

ingehaald

verdoofd

onderzoeken

Bengt satt opp og skrev. Da politimesteren og Krag kom inn, ble han sint igjen, men politimesteren stanset ham, og Krag **presenterte seg** som den han virkelig var: detektiven Asbjørn Krag fra Kristiania.

Bengt spurte hvorfor de kom, og da arresterte politimesteren ham for **medskyldighet** i mordet på gamle Åkerholm. Bengt var så forbauset at han nesten ikke kunne snakke.

Krag og politimesteren ventet i noen minutter til doktoren og konstabler kom tilbake.

"Se hva vi fant i lysthuset!" sa doktoren.

"Jeg tenkte det," mumlet Krag, "hadde jeg visst at han gjemte sitt arsenal der, ville saken blitt **oppklaart** straks og kunne Åkerholms liv blitt reddet."

Krag hadde en liten samtale med Bengt under fire øyne. Etterpå sa han til politimesteren: "Alt i orden. Kjør Bengt ned på politistasjonen. Og hent bokseren. Han ligger i Silkepikens villa og kommer ikke til å våkne før han sitter i arresten."

stelde zich voor

medeplichtigheid

opgelost

XII. Hemmeligheten

"Hemmeligheten med de tre rommene? Det er sant at denne hemmeligheten ligger **til grunn** for dramaet. Da jeg hørte at Åkerholm **stengte seg inne** i det innerste av de tre rommene og **nekret¹ enhver² adgang³** til dem, skjønte jeg straks hvorfor han gjorde det."

het geheim
aan de basis
zich opsloot
¹ ontzegde; ² iedereen; ³ de
toegang

"Og hvorfor gjorde han det?"

"Vent litt, kjære doktor. Du skal få høre hvordan det hele henger sammen. Syntes du ikke det var rart at Åkerholm følte antipati mot adoptivsønnen Bengt, men likevel lot ham bo her?"

"Det har jeg ikke tenkt over."

"Åkerholm adopterte Bengt da gutten var 18-19 år

gammel. Hvorfor? De er ikke **i slekt med** hverandre. Forklaringen er vel at Åkerholm var rik og ville **gjøre bot for** noe han hadde gjort mot Bengts far. Det har jeg fått **bekreftet** fra forskjellige **kilder**. Vi har å gjøre med tre mordere."

"Tre mordere??"

"Ja. Gamle Åkerholm, Bengt og Jim Charter. Åkerholm skjøt Bengt og Jims far da de arbeidet i en **gullgruve** i California. Som en **slags**¹ "godtgjørelse"² adopterte han Bengt noen måneder senere. Hverken Bengt eller Jim visste noe om mordene i alle disse mange år. Inntil for tre eller fire måneder siden: da fikk Bengt vite **sannheten**¹ ved en **tilfeldighet**². Og dermed falt Åkerholm i hendene på to av de mest **utspekulerte kjeltringer** jeg har truffet i mitt liv.

Da Bengt fikk vite hemmeligheten **sendte han bud etter** sin bror. De ville ta livet av Åkerholm for å **få tak i** hans penger, men de måtte skynde seg. Han måtte bli drept før han giftet seg med "Silkepiken".

De hadde en **djevelsk**¹ plan. En dag, da Åkerholm **spaserte**² i parken så han plutselig foran seg sin gamle venn, som han hadde skutt i California for mange år siden. Han var **lammet** av skrekk og kom hjem blek og elendig.

Det var **selvfølgelig** Jim Charter Åkerholm hadde sett. Jim **lignet**¹ sin far **på en prikk**²: de hadde den samme **bygning**³ og det samme røde håret. Og han hadde kledd seg ut som **gullgraver**. Klærne gjemte de i et lysthus i parken.

Det ble verre og verre for Åkerholm. "Gullgraveren" viste seg igjen. På **baksiden**¹ av det store speilet i saloonen **skrapte**² de vakk en firkant og limte inn et stykke papir med ordet "morder" på. Naturligvis knuste Åkerholm speilet straks. Han fikk et hemmelig **alink** om å lese den og den side i en bok. Han grep boken, **bladde** frem til side 248 og leste "morder" igjen...

Da Bengt og jeg var i klubben gikk Åkerholm ut for å treffe "Silkepiken". Da så han mannen igjen, og du vet hva skjedde...

familie van
iets goedmaken
bevestigd
bronnen

goudmijn
¹ soort; ² schadeloosstelling

¹ de waarheid; ² toeval
uitgekookte
schoften

liet ... komen
te pakken te krijgen

¹ duivels
² wandelde

verlamd

natuurlijk
¹ leek op; ² als twee druppels water; ³ lichaamsbouw
goudgraver

¹ achterkant
² schraapten

wenk
bladerde

"Ja," sa doktoren, "men hva har alt dette med de tre rommene å gjøre?"

Krag smilte. "Åkerholm drømte ofte om mordet. Og han visste at han snakket i **søvne**. Derfor ville han ikke ha noen i de første to rommene når han sov og derfor

låste han alle dørene. Men Bengt fant det merkelig, og ville vite hvorfor han gjorde det. Han listet seg inn i rommet under Åkerholms soverommet, sto på en stol og la øret til **taket**. Slik fikk han høre om mordet."

"Du har gjort en fantastisk jobb!" sa doktoren beundrende.

"**Akk** nei," svarte Krag alvorlig, "jeg er bare et menneske som ikke **maktet** å redde et annet menneskes liv."

* ..... * ..... *

Bengt og Jim **rømte**¹ fra **fengselet**² noen dager senere. Jim **flyktet**¹ til Amerika, **ranet**² en bank, ble arrestert og **dømt**³ til 20 års fengsel.

Bengt har Asbjørn Krag hverken hørt eller sett noe av,

in zijn slaap

het plafond

ach
erin slaagde

¹ ontsnapten; ² de gevangenis

¹ vluchtte; ² beroofde

³ veroordeeld

men han er **overbevist** at han kommer til å se ham igjen, kanskje i en mørk gate eller på en øde vei.

overtuigd

Inhoud

Inleiding	2
I. Legen	3
II. Mannen i mørket.....	8
III. Skuddene.....	14
IV. Hemmeligheten i boka.....	20
V. Den døde.....	24
VI. Det tredje rommet.....	31
VII Side 248.	37
VIII Silkepiken.....	42
IX Den rødhårete.....	49
X. Politimesteren.....	54
XI. Bokseren Jim Charter.....	61
XII. Hemmeligheten.....	65
Inhoud.....	69